DET DANSKE FILMINSTITUTS BIBLIOTEK

VED FÆNGSLETS PORT

PROGRAMMER
CREDITS MM.

1302

Ved Fængslets Port

En københavnsk Rigmandssøns Roman.

Dette glimrende Kino-Drama, et af dem, der stærkest har bidraget til at kaste Glans over

„Nordisk Films Co.“,

har tilført den stumme Scene Tusinder og atter Tusinder af interesserede Tilskuere.

Overalt, i alle Verdensdele, har Pressens Kritikere været enig om at fremhæve den fortrinlige Udførelse af denne Films Roller som absolut **mønstergyldig.**

Af Panoptikon-Teatrets Succes-Repertoire.

Afdelinger:

1. Hos Etatsraadinden.
2. Morgenposten. — Brevene sorteres.
3. Etatsraadindens Overraskelse.
4. Regningen fra Kellner Hansen.
5. Aage bekender sin Brøde.
6. Aages Værelse.
7. Fristelsen.
8. Vennerne telefonerer.
9. Variétésangerinden overtaler Aage.
10. Aage laaner Penge hos Tjeneren.
11. En kedelig Afbrydelse i Feststemningen.
12. I Variété-Logen.
13. Stella optræder.
14. Kellner Hansens Offer.
15. Efter Forestillingen.
16. I Kabinetterne.
17. Hansen tilbyder at „hjælpe" Aage.
18. Stella forlader Aage.
19. Næste Dag. — Hos „Rentier" Hansen.
20. Aages Møde med „Anna".
21. Et lille Trick. — De glemte Handsker.
22. Det første Kys.
23. En Invitation.
24. Forberedelserne til Festen.
25. Lykkens og Glædens Rus.
26. Etatsraadinden overrasker Parret.
27. „Den Tøjte skal ud af mit Hus".
28. Aage gaar fra sit Hjem.
29. 1 Maaned senere. — I de unges Lejlighed.
30. Fest for de gamle Venner.
31. Stellas Skinsyge.
32. I Variété-Cæféen.
33. Stella fortæller Hansen, hvor Datteren bor.
34. Hansens Besøg hos Aage og Anna.
35. Ingen Penge!
36. Aage paa Fortvivlelsens Rand.
37. Aage efterskriver Moderens Navn.
38. Hos „Menneskevennen".
39. 1 Maaned efter. — Vekslens Forfaldsdag.
40. Aage kan ikke skaffe Penge.
41. Et sidste Forsøg.
42. Moderen afviser ham.
43. I „Snasken".
44. Aages Indbrud hos hans Moder.
45. De gode Følelser faar Overhaand.
46. Moderens Tilgivelse.
47. Politiet fik ingen Fangst.
48. Anna i Angst for Aages Udeblivelse.
49. Hun løber hjem, — „Har Aage været her?"
50. „Menneskevennen" triumferer.
51. En Kamp mellem Fader og Datter.
52. Vexlen gaar op i Luer.
53. Et Hjerteslag.
54. Etatsraadinden og Aage kommer for at indfri Vexlen.
55. Døren brydes op.
56. Anna opdager, at Faderen er død.
57. En ny Moder.
58. Hjertets Lov er Livets Lov.

HOVEDPERSONERNE:

Etatsraadinde **Metha Hellertz,** Enkefrue ..... Fru *Augusta Blad.*
Bankassistent **Aage Hellertz,** hendes Søn ..... Hr. *V. Psilander.*
Hansen, Kellner og „Rentier" ..... Hr. *Holger Hofman*
Anna, hans Datter ..... Fru *Clara Wieth.*
Stella, Variétésangerinde ..... Fru *Thora Meincke*

Handlingen foregaar i København i vore Dage.

En Moders Kærlighed . . . kan der tænkes en skønnere, en renere, en ædlere Følelse?

Den alene magter at ofre alt uden nogensinde at fordre den mindste Gengæld.

Hvor passer det ikke, det smukke Sindbillede: Edderfuglen, der ribber sit Bryst nøgent for alle dets fine og bløde Dun, for dermed at polstre og tætte Reden, saa at Ungerne kan ligge rigtig lunt og blødt.

Og hvor er det saa ikke uendelig trist at tænke, at denne Følelsernes Dronning alligevel mangen Gang kan fremavle saa meget grimt og ondt; det er sørgeligt at maatte sige det, — men staar en Moder alene med sin Søn, vil det tit vise sig, at Moderkærligheden, i Stedet for at fremelske det gode hos Sønnen, kalder paa alle de daarlige og slette Instinkter.

— — —

Etatsraadinde Hellertz sidder ene tilbage som Enke efter sin altfor tidligt afdøde Mand, den rige Fabrikant. Nu har hun kun ét at leve for, kun ét at tænke paa: Sønnen Aage; hvert af hans Ønsker er bleven opfyldt, næsten før det var udtalt, næsten hver Sten er fjærnet fra hans Vej, hver en Sorg er holdt borte fra ham, saavidt hans Moder har haft Magt dertil.

Han indtager nu en Bankassistents ansete og ikke alt for besværlige Stilling og fører det Liv, som er almindeligt for unge Mennesker af hans Stilling og sociale Niveau; uagtet Etatsraadinden forsyner sin Søn rigeligt med Lommepenge og lader ham raade uindskrænket over sin Gage, kan han dog ikke faa det til at slaa til og har faaet rodet sig ind i en ikke saa helt lille Gæld. Kreditorerne, som kender Etatsraadindens grundmurede pekuniære Stilling, frygter vel ikke at miste noget, men begynder dog at tabe Taalmodigheden og stiller nu deres Krav direkte til Moderen; en Del af disse kedelige Rykkerbreve, som Tjeneren og Pigen med deres skarpe og erfarne Blik straks har Færten af, holdes ganske vist tilbage og gaar til „den unge Herre" (Tjenestefolk er mærkelig nok altid paa det unge Herskabs Side, rimeligvis fordi der er en vis Tilfredsstillelse i at kunne „protegere"), men det kan dog ikke undgaas, at nogle undslipper det skarpe Efter-

syn og havner dér, hvor de skal, — hos Etatsraadinden.

Saaledes kommer en Dag et Brev fra Kellneren i den Variéte, hvor Aages „Hjertedame", Frk. Stella optræder, og i hvis Restaurant han og nogle ligestillede unge Venner har fejret en Del ikke helt stilfærdige Bakkanaler. Herr Hansen — saaledes hedder Kellneren — meddeler, at han desværre ikke kan give mere Henstand

Vald. Psilander
som Aage Hellertz.

med Betalingen af det Beløb, hendes Herr Søn efterhaanden er kommen til at skylde, hvorfor han vil „tillade sig at præsentere Regningen for Etatsraadinden".

Da Aage kommer hjem til Theen, mærker han straks, at der er noget i Vejen, og Moderen fortæller da ogsaa om Brevet, men afbrydes ved, at Tjeneren melder, at en Herr Hansen ønsker at tale med hende. Regningen viser sig at være ikke saa lidt større, end Etatsraadinden havde tænkt sig det, men hun betaler selvfølgelig uden at lade sig mærke med noget. Hansen, der i Forvejen er imponeret af Hjemmets solide og velhavende Præg, overraskes paa det glædeligste og indser, at unge Hellertz er „fint Papir": dér er ingen Fare.

Herr Hansen fører nemlig en Dobbelttilværelse: officielt er han Kellner, privat kalder han sig „Rentier", d .v. s.: han „hjælper" Folk, der er i Pengetrang, selvfølgelig mod en „passende" Godtgørelse.

Etatsraadinden bærer sig nu ad som alle kærlige og svage Mødre: hun nøjes med sin Søns halvt skamfulde Tak og hans vage Løfte om at ville holde noget igen fremtidig.

Hvor ringe et Indtryk hele Sagen har gjort paa ham, viser

Ud paa Morgenstunden.

sig, da han lidt senere paa Aftenen ringes op af den sædvanlige Klike: efter en yderst svag Modstand fra hans Side lover han at komme, og da Moderen tilfældig kommer ind til ham og beder ham blive hjemme i Aften, fejer han hende af: han er nu saa gammel, at han selv vil bestemme over sine Aftener! Lidt efter sidder han med Vennerne i en af Variéteens Prosceniumsloger og tiljubler „Stjernen" Stella sit Bifald. Som sædvanlig fortsættes Gildet i et af Variéteens Kabinetter: men Aage er ikke rigtig i Humør; han pines ved Tanker om, at han næsten er uden Penge, — den sølle Seddel, han har „slaaet" Tjeneren for hjemme, strækker jo hverken helt eller halvt. Gildet ender ret mat, og Aage sidder ene tilbage, forladt selv af Stella, som fornærmet har set det magre Indhold af hans Tegnebog.

Hansen indser, at nu er Tidspunktet kommet for ham til at faa

det Tag i Aage (d. v. s. Etatsraadindens Penge), som han ønsker, og med faderlig, men dog tilpas ærbødig Mine tilbyder han den unge Hellertz sin Hjælp, idet han aabenbarer ham sine private Metier; Aage, der bliver henrykt over Udsigten til at komme til mange Penge paa en Gang, griber begærligt til, faar Adressen og lover at komme næste Dag.

Da Aage Dagen efter indfinder sig hos Herrr Rentier Charles P. Hansen, er han et Øjeblik ved at glemme sit egentlige Ærinde, saa forbavset bliver han ved at se, at denne fedtede Kellner og blodsugende Aagerkarl har den sødeste og nydeligste lille Datter; Anna paa sin Side betages stærkt af den elegante og smukke unge Mand, og denne Følelse fordobles mangfoldig ved den tavse, men uskrømtede Hyldest og Beundring, som han aabenlyst lægger for Dagen. „Forretningen" er snart ordnet, og Aage fjærner sig med et ærbødigt Buk for den unge Pige, men glemmer med Vilje sine Handsker paa Skrivebordet, og da han straks efter kommer tilbage for at hente dem, er hun alene i Stuen; med den erfarne Levemands hele Dristighed gaar Aage rask hen til den unge Pige, tager hende om Livet og trykker et brændende Kys paa hendes Læber, hvorefter han hurtig gaar sin Vej, efterladende Anna halvt betaget og halvt forvirret.

Nogle Aftener senere sidder Aage alene og keder sig, da han pludselig kommer i Tanker om Anna; med en rask Beslutning ringer han hende op og overtaler den kun altfor villige og ikke meget modstræbende unge Pige til at ville komme paa Besøg i hans Hjem; med Tjenerer Petersens Hjælp faar han hurtig gjort i Stand til en lille Pick-nick, saaledes at han, da Anna kommer, kan byde hende en festlig Modtagelse.

Vinen og hele den Stemning, der er over dette deres første hemmelige Møde, bringer dem snart paa en saa fortrolig Fod med hinanden, som var deres Bekendtskab aargammelt; da afbrydes pludselig Lystigheden, der høres Skridt udenfor — det er Etatsraadinden, der kommer.

Hurtig smutter Anna ind i Aages Paaklædningsværelse, men Fru Hellertz, der selvfølgelig af Opdækningen og det hele kan se, at Aage ikke er alene, lukker op ind til den ulykkelige unge Pige og befaler Aage at smide „den Tøjte" ud af hendes Hus.

Da koger Trodsen op i Sønnen; dels véd han jo, hvor uberettiget Moderens Raseri mod det ulykkelige Pigebarn er, og dels føler han sig ovenpaa, takket være de nyserhvervede mange Penge, som forlener ham med en behagelig og ganske ny Følelse af Uafhængighed.

„Skal hun gaa, saa gaar jeg ogsaa", erklærer han med Storhed og forlader Stuen sammen med den skælvende lille Pige.

— — —

Nu oprinder der en lys og lykkelig Periode for de unge Mennesker; de har jo Penge nok, synes de, — i hvert Fald foreløbig — og lejer sig derfor ind i en mindre, men hyggelig udstyret Villa. Det gaar lystigt til her: Gilder og Fester følger Slag i Slag; Kammeraterne, af hvilke den ene har overtaget Venskabet med Stella efter Aage, er hyppige Gæster.

Stella gør til at begynde med gode Miner til slet Spil, men en Aften koger Raseriet og Skinsygen over, og hun slynger Anna de groveste Fornærmelser lige i Ansigtet. Bagefter opsøger Stella Kellneren, der giver Rollen som den ulykkelige og nedbøjede Fader, og fortæller ham, hvor Parret bor. Øjeblikkelig skriver Faderen et Tordenbrev til sit „ulykkelige Barns Forfører" og — minder samtidig om, at Gælden er forfalden til Betaling.

Dette er noget, de unge i deres Lykke slet ikke har tænkt paa. Hansen kommer nu selv og forlanger en af Etatsraadinden underskreven Veksel, ellers —!

„Det er min Søn!"

Fortvivlet sidder Aage tilbage, han kan ikke gaa til Moderen; saa tager han nogle gamle Breve af Moderens frem — en haard Kamp udkæmpes i hans Bryst; men Fristelsen er ham for stærk, og lidt efter ligger Vekslen der, behørig undertegnet af Etatsraadinde Hellertz.

Da Hansen modtager den, sér han paa den med en tilfreds Mine og lukker den saa inde i sit Jernpengeskab — den er værdifuld.

— — —

En Maaned er gaaet. Vore to unge har maattet forlade det pragtfulde Hjem og bebor en ganske beskeden og meget tarvelig udstyret lille Lejlighed.

Forfaldsdagen staar for Døren, og de ejer absolut intet til Dækning. Hvor nødig han end vil, maa Aage bekvemme sig til at gaa til sin Moder, som dog, da hun hører, hvormeget det drejer sig om, bestemt afviser ham.

Fortvivlet og ulykkelig vandrer Aage omkring i Timevis uden Maal og Med; tilsidst søger han ind paa en Forstads-Kafé, og her drikker han sig efterhaanden Mod til at kunne udføre den Beslutning, han i sin Fortvivlelse har taget.

Den samme Nat hører Portneren i Etatsraadindens Hus, at nogen lister sig op ad Trapperne, og da han kigger op, ser han en fordægtig Person snige sig ind ad Etatsraadindens Dør. Hurtig henter han en Betjent med sig op; Aage — thi ham er det — staar nu inde ved Moderens Skrivebord, som han har brudt op. I sin Haand har han hendes Sparekassebog — nej! han k a n alligevel ikke, og som havde han brændt sig, kaster han den fra sig og lukker Skuffen i igen; optagen som han er, har han slet ikke mærket, at Moderen, hidkaldt af Støjen, er kommen til og har overværet det hele. Han hører ikke det befriende Suk, der trænger sig op fra hendes Bryst, da hun ser hans Kamp og hans lykkelige Sejr over sig selv.

Da gaar Døren op og ind styrter Portneren og Betjenten for at gribe Tyven . . .

„Det er min Søn!" med disse Ord afgør Etatsraadinden den pinlige Situation, hvorefter Portneren og Betjenten jo naturligvis maa trække sig tilbage. Det kommer nu til en udtømmende Forklaring mellem Moder og Søn, som ender med, at Moderkærligheden atter sejrer; hun lover Tilgivelse og Glemsel.

— Stakkels Anna har imidlertid tilbragt en fortvivlet Dag og en søvnløs Nat — hun véd jo, hvad det gælder, og er derfor ude af sig selv af Ængstelse og Sorg over, at Aage slet ikke viser sig.

Saa snart Dagen bryder frem, kaster hun i Hast noget om sig og iler hen til Faderen; hun trygler og tigger ham om Barmhjærtighed, men den værdige Herre er haard som Flint.

„Her", siger han og vifter hende om Næsen med Vekslen, „her har jeg en Kapsun paa din elendige Forfører".

Med et rask Tag river Anna da den skæbnesvangre Papirslap ud af Faderens Haand og flaar den midt over; rædselslagen styrter han til, men før han kan forhindre det, har hun smidt Stumperne ind i det flammende Baal i Kakkelovnen, hvor de i et Nu blusser op og bliver til intet.

Dette er for meget for ham. Som et Korthus ramler alle hans sindrigt udtænkte Planer sammen her. Med en Ed slynger han Datteren fra sig, saa hun falder haardt om mod Kakkelovnen, selv griber han sig op til Halsen — Luft! — Luft! — og med en Rallen synker han død om.

Etatsraadinden og hendes Søn, som er kommen for at bringe Sagen i Orden, er i Forfærdelse standsede udenfor Døren ved at høre Larmen derinde; endelig faar de besindet sig; de river Døren op og overskuer i et Nu den frygtelige Scene.

Aage styrter sig straks over Anna . . . Gud være lovet! hun lever!

Han trykker hende ind til sig for aldrig at slippe hende mere — Moderen aner jo nu, hvad hun er værd og hvad hun betyder for hendes egen Dreng.

TRYK: BUSCH & PETERSEN AARHUS

Caillers anerkendte, fine Schw. Chokolader faaes i Vente-Salen.

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program.

12 Marts 1911

Foran Fængslets Port

Original Kunstfilm i 57 Afdelinger.

Af *Ljuth Stensgaard.*

PERSONERNE:

Etatsraddinde Hellerz, Enkefrue. . . . . Fru Blad (d. kgl. Teater)
Bankassist. Aage Hellerz, hendes Søn. Herr V. Psilander (Dagmarteatret)
Bruun } Aages Venner . . . . . Herr Rich. Christensen (Folketeatret)
Block } Aages Venner . . . . . „ H. C. Nielsen (Folketeatret)
Hansen, Kelner og „Rentier“. . . . . „ Hofman (det kgl. Teater)
Anna, hans Datter . . . . . Fru Clara Wieth
Stella, Variétésangerinde . . . . . „ Thora Meincke
Didi, do. . . . . Frk. Gudrun Steffenseu

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

En Moders Kærlighed . . .; kan der tænkes en skønnere, en renere, en ædlere Følelse? Den alene magter at yde og at ofre alt uden nogen Sinde at fordre blot den mindste Gengæld. Hvor passer det ikke, det smukke Sindbillede om Edderfuglen, der ribber sit Bryst nøgent for alle dets bløde og fine Dun, for dermed at polstre og tætte Reden, saa at Ungerne kan ligge rigtig lunt og blødt, og hvor er det saa uendelig trist at tænke sig, at denne Følelsernes ædle Dronning i sig rummer Mulighederne for Alverdens Sorg og Elendighed, at denne Følelse, som er alt, hvad der er godt og kønt, kan fremavle alt grimt og ondt; det er sørgeligt at maatte sige det, men staar en Moder alene med sin Søn, vil det i de fleste Tilfælde vise sig, at Moderkærligheden i Stedet for at fremelske det gode hos Sønnen, kalder paa alle de daarlige og slette Instinkter. Etatsraadinde Hellerz sidder ene tilbage som Enke efter sin altfor tidlig afdøde Mand, den rige Fabrikant. Nu

Hatte- og Cravatmagasinet

Populær

Blaagaardsgade 11.

Telefon Nora 465.

Battersby,

fineste engelske Haarhat.

Budtz-Jørgensen,

Vand, Gas,

Elek. Lysindlæg.

Tilbud gratis

Tordenskjoldsg. 29.

Telefon Byen 77.

Theuerkauff's Pianoer.

Pilestræde 36.

Telefon Byen 4701.

Laur. Truelsen,

aut. Installatør.

Falkonerallé 86.

Telefon Nora 886 x.

Lysreklamer.

Leverandør til Etablissementet.

V. Battaglia.

Viktualie- & Delikatessehandel. ✻ Frederiksberggade 11

1ste Kl. Charcuteri,
med de mest tidssvarende
Leverandør til de
Telefon 784.

Salteri & Røgeri
Maskiner, Kølerum etc.
største Etablissementer.
Telefon 784.

EMIL CLAUSEN

FOTOGRAFISK ATELIER ✻ FREDERIKSBERGGADE 34

TELEFON 8050.

Empire Visit 1,50 Kr. pr. Dus. — *Almindelig Visit 4 Kr. pr. Dus.*
— *Kabinet 3 Kr. pr. Dus.* — *Kabinet 8 Kr. pr. Dus.*

Alle andre Størrelser i eleganteste Udførelse til billigste Priser.
Specialitet hurtig Levering.

Husk Nummer 34, 2den Sal.

Vibe-Hastrups Læder-Creme gjør Fodtøjet blankt og bevarer Læderet

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program

har hun kun et at leve for, kun et at tænke paa: Sønnen Aage; hvert af hans Ønsker er bleven opfyldte, næsten før de er udtalte, hver Sten er fjernet fra hans Vej, hver en Sorg er holdt borte fra ham, forsaavidt hun da har haft Magt dertil. Han indtager nu en Bankassistents ansete og ikke for besværlige Stilling og fører det Liv, som er almindeligt for unge Mennesker af hans Stilling og sociale Niveau; uagtet Etatsraadinden forsyner sin Søn rigeligt med Lommepenge og lader ham raade uindskrænket over sin Gage, kan han dog ikke faa det til at slaa til, men har faaet sig rodet ind i en ikke saa lille Gæld. Kreditorerne, som kender Etatsraadindens grundmurede pekuniære Stilling, frygter vel ikke at miste noget, men begynder dog at tabe Taalmodigheden og stiller nu deres Krav direkte til Moderen; en Del af disse kedelige Rykkerbreve, som Tjeneren og Pigen med deres skarpe og erfarne Blik straks faar Færten af, holdes ganske vist tilbage og gaar til den unge Herre (Tjenestefolk er mærkeligt nok altid paa det unge Herskabs Side, rimeligvis fordi der er en vis Tilfredsstillelse i at kunne „protegere“, men det kan dog ikke undgaaes, at nogle undslipper det skarpe Eftersyn og havner der, hvor det skal, hos Etatsraadinden. Saaledes kommer en Dag et Brev fra Kelneren i den Variete, hvor Aages „Hjertesdame“ Frk. Stella optræder og i hvilken Restaurant han og nogle unge Venner har fejret en Del ikke helt stilfærdige Bakkanaler; Hr. Hansen, saaledes hedder Kellneren, meddeler at han desværre ikke kan give mere Henstand med Betalingen af det Beløb hendes Hr. Søn efterhaanden er kommen til at skylde, hvorfor han vil tillade sig at præsentere Regningen for Etatsraadinden. Da Aage kommer hjem til Teen, mærker han straks, at der er noget i Vejen og Moderen fortæller da ogsaa om Brevet, men afbrydes ved at Tjeneren melder, at en Hr. Hansen ønsker at tale med hende. Regningen viser sig at være ikke saa lidt større, end Etatsraadinden havde tænkt sig det, men hun betaler selvfølgelig uden at lade sig mærke med noget. Hansen, der iforvejen er imponeret over Hjemmets solide og velhavende Præg, overraskes paa det

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

Emmy Thulstrups
hjemmelavede Confect
tilkendt eneste

højeste Udmærkelse.
Fremdeles
Panoptikonbygningen
Vesterbrog. 3, Kbhv. B.
Opgang i Porten.
Telefon Byen 743.
Udenbys Ordres ekspederes omgaaende.
Indenbys Ordres bringes overalt.

MAGNUS JENSEN
CIGARER
Stort Udvalg af
CIGARETTER
& TOBAKKER
PANOPTIKONBYGNINGEN
TELEFON — 2142 —

F. C. Dahl
Frederiksborggade 31.
Stort Lager af kurante
Manufakturvarer.

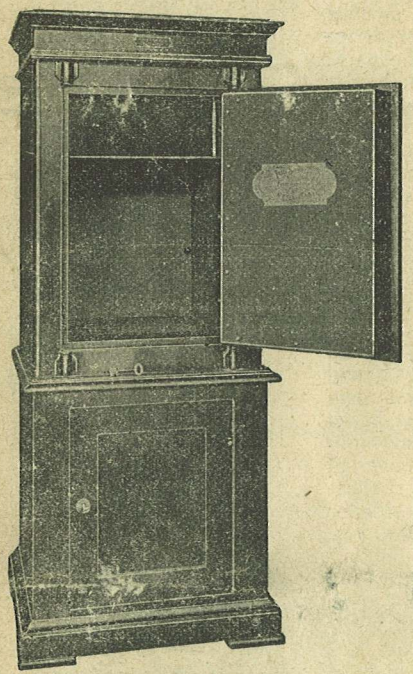

Peter Sørensen,

Nørrevold 22,

Hj. af Teglgaardsstræde,

midt for Ørstedsparken.

Hvert Skab

bukket af **en Staalplade.**

Dirkefri

Pengekasser fra 10 Kr.

Kun mine Pengeskabe

ere prisbelønnede med Guldmedaille

Leverandør til Panoptikon Teatret.

Telefoner: Central 223 og Byen 2536 x.

Telegr. Adr: Pengeskabe.

Asp's tilberedt med **Isoform, Salicyl** og **Lanolin,** er blødgørende og styrkende for Huden, fint parfumeret og har en **ganske ualmindelig behagelig Skumevne.** **25 Øre** pr. Stk. **Faaes overalt.** **Isoformsæbe**

O. F. Asp's Sæbefabrik,
Østergade 21. Telefon 66.

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program

glædeligste og indser, at unge Hellerz er „fint Papir", der er ingen Fare. Hr. Hansen fører nemlig en Dobbelttilværelse: officielt er han Kellner, privat kalder han sig „Rentier", d. v. s. han hjælper Folk, der er i Pengetrang, selvfølgelig mod en passende Godtgørelse. Da Etatsraadinden kommer ind igen til Aage, og han faar at vide, hvem der har været, bærer hun sig ad som alle kærlige og svage Mødre: hun nøjes med hans halvt skamfulde Tak og svage Løfter om at ville holde noget igen fremtidig; hvor ringe et Indtryk hele Sagen har gjort paa ham viser sig da ogsaa, da han lidt senere paa Aftenen ringes op af den sædvanlige Klikke. Efter en yderst svag Modstand fra hans Side, lover han at komme, og da Moderen tilfældig kommer ind til ham og beder ham blive hjemme i Aften, fejer han hende af; han er nu saa gammel, at han selv vil bestemme over sine Aftener. Lidt efter sidder han med Vennerne i en af Variétéens Prosceniumsloger og tiljubler „Stjernen" Stella sit Bifald. Som sædvanlig fortsættes Symposiet i et af Varieteens Kabinetter; men Aage

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

er ikke rigtig i Humør, han pines ved Tanken om, at han næsten er blottet for Penge, for den sølle Seddel, han har slaaet Tjeneren for der hjemme, strækker jo hverken helt eller halvt. Gildet ender ret mat og Aage sidder ene tilbage, forladt selv af Stella, som fornærmet har set det magre Indhold af hans Tegnebog. Hansen indser, at nu er Tidspunktet kommet for ham til at faa det Tag i Aage (d. v. s. Etatsraadindens Penge) som han ønsker. Med faderlig — men dog tilpas ærbødig — Mine, tilbyder han unge Hellerz sin Hjælp, idet han aabenbarer for ham sine private Metier. Aage, der er henrykt over Udsigten til at komme til mange Penge paa en Gang, griber begærlig til, faar Adressen og lover at komme næste Dag. Da Aage Dagen efter indfinder sig hos Hr. Rentier Charles C. Hansen, er han et Øjeblik ved at glemme sit egentlige Ærinde, saa forbavset bliver han ved at se, at denne fedtede Kellner og blodsugende Aagerkarl har den sødeste og nydeligste lille Datter. Anna paa sin Side betages stærkt af den elegante og smukke unge Mand og denne Følelse for-

Gør et Indkøb i

F. C. Dahl's

kendte

Manufaktur Forretning

Frederiksborggade 31.

Jul. Ostermann's

Fjerfabrik

og direkte Udsalg af **ægte**

Strudsfjer og Boa's

Status-Udsalg 10-33 pCt. paa Alt.

Strudsfjer

renses,

farves, kruses og

knyttes

enkelt, dobbelt

og

tredobbelt.

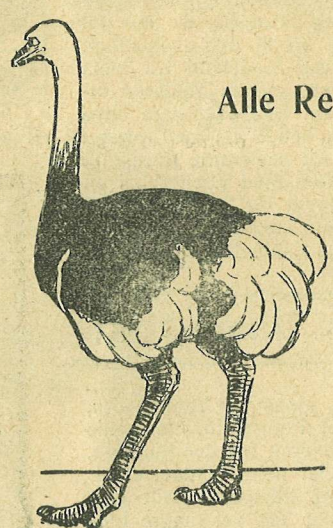

Alle Reparationer

paa

Boa's,

Stola's og **Vifter**

udføres.

Jul. Ostermann's Fjerfabrik,

Grundlagt 1874.

32, St. Kongensgade 32.

Enhver som daglig Honning nyder

Den dobbelt til sin Sundhed yder

P. A. E. Müller's

Mjød og Honning anbefales.

Graabrødretorv 4.

Telefon Byen 3685.

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program

dobles mangfoldig ved den tavse og uskrømtede Hyldest og Beundring, som han aabenlyst lægger for Dagen. „Forretningen" er snart ordnet, og Aage fjærner sig med et ærbødigt Buk for den unge Pige; men glemmer med Vilje sine Handsker paa Skrivebordet, og da han straks efter kommer tilbage for at hente dem, er hun alene i Stuen. Med den erfarne Levemands hele Dristighed gaar Aage rask hen til den unge Pige tager hende om Livet og trykker et brændende Kys paa hendes Læber, hvorefter han hurtig gaar sin Vej, efterladende Anna halvt betaget og halvt forvirret. Nogle Aftener senere sidder Aage alene og keder sig, da han pludselig kommer i Tanke om Anna; med en rask Beslutning ringer han hende op og overtaler den kun altfor villige og ikke meget modstræbende unge Pige til at ville komme paa Besøg i hans Hjem. Med Tjeneren Petersens Hjælp faar han hurtig gjort i Stand til en lille improviseret Pick nick, saaledes at han, da Anna kommer, kan byde hende en efter Omstændighederne festlig Modtagelse. Vinen og hele den Stemning, der er

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

over dette deres første og hemmelige Møde, bringer dem snart paa en saa fortrolig Fod med hinanden, som var deres Bekendtskab aargammel. Da afbrydes pludselig Lystigheden, der høres Skridt udenfor — det er Etatsraadinden der kommer, hurtig smutter Anna ind i Aages Paaklædningsværelse, men Fru Hellerz, der selvfølgelig af Opdækningen og det hele kan se, at Aage ikke er alene, lukker op ind til den ulykkelige unge Pige og befaler Aage at smide „den Tøjte" ud af hendes Hus. Da koger Trodsen op i Sønnen; dels ved han jo, hvor uberettiget Moderens Raseri mod det ulykkelige Pigebarn er, og dels føler han sig ovenpaa, takket være de nyserhvervede mange Penge, som forlener ham med en behagelig og ganske ny Følelse af Uafhængighed: „gaar hun, saa gaar jeg ogsaa" erklærer han med Storhed og forlader Stuen sammen med den ulykkelige og skælvende lille Pige. Nu oprinder der en lys og lykkelig Tid for de 2 unge Mennesker. De har jo Penge nok, synes de, i hvert Fald foreløbig. De lejer sig derfor ind i en mindre men hyggelig udstyret Villa.

Johs. Mønster

Gummivarer — Linoleum

Voksdug og Rullegardiner

32, Frederiksborggade 32.

ALLE

Musikinstrumenter,

Orgel-Harmoniums

og Pianola

Petersen & Steenstrup

St. Kirkestræde 1.

Telefon 3500.

Har De gjort et Indkøb i

F. C. Dahl's

Manufaktur Forretning

Frederiksborggade 31?

Nyt Program hver Mandag.

— Frederiksberg Spejl- og Vinduespolerings-Anstalt —
Telf. Vester 1758 — Gl. Kongevej 101 — Tlf. Vester 1758
udfører al Messing- og Vinduespolering til billigste Priser.

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program

Det gaar lystigt til her; Gilder og Fester følger Slag i Slag. Vennerne, af hvilke den ene har overtaget Venskabet med Stella efter Aage, er hyppige Gæster. Stella gør til at begynde med gode Miner til slet Spil; men en Aften koger Raseriet og Skinsygen over, og efter at have insulteret Værtinden paa det groveste, forlader de to Par Aage og Anna. De tager lige hen til deres gamle Soldested, og Stella, der brænder for at faa Hævn, fortæller Hansen, der giver Rollen som den ulykkelige og nedbøjede Fader, hvor Parret bor. Øjeblikkelig skriver Faderen et Tordenbrev til sit ulykkelige Barns Forfører og minder samtidig om, at Gælden er forfalden til Betaling. Dette er noget de unge i deres Lykke slet ikke har tænkt paa. Anna forsøger en Henvendelse, men afvises. Hansen kommer nu selv og forlanger en af Etatsraadinden underskreven Veksel, ellers! — Fortvivlet sidder Aage tilbage, han kan ikke gaa til Moderen. Da tager han nogle gamle Breve fra Moderen frem — og lidt efter ligger Vekslen der, behørigt underskrevet af Etatsraadinde Hellerz. Da Hansen mod-

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

tager den, ser han paa den med en tilfreds Mine og lukker den saa inde i sit Pengeskab, for den er værdifuld. En Maaned er gaaet, vore to unge har maattet forlade deres pragtfulde Hjem og bebor en beskeden og tarvelig lille Lejlighed. Forfaldsdagen staar for Døren og de ejer absolut intet til Dækning. Hvor nødig han end vil, maa Aage bekvemme sig til at gaa til sin Moder, som, da hun hører, hvormeget det drejer sig om, bestemt afviser ham. Fortvivlet og ulykkelig gaar Aage hen paa en Kafe, hvor han efterhaanden drikker sig Mod til for at kunne udføre den Beslutning, han har taget. Den samme Nat hører Portneren i Etatsraadindens Hus, at nogen lister sig op ad Trapperne, og da han kigger op, ser han en fordægtig Person snige sig ind ad Etatsraadindens Dør, hurtig henter han en Betjent med sig op; Aage, ham er det, staar nu inde ved Moderens Skrivebord, som han har brudt op, i sin Haand har han hendes Sparekassebog, — nej! han kan alligevel ikke, og som havde han brændt sig, kaster han den fra sig og lukker Skuffen i

Husk
Büchner-Rings
Plissé-Forretning
Købmagergade 8, II.

Harald Beenfeldt
forhen Dekoratør hos Firmaet
Gustav Berger & Søn
Møbelpolstrer & Dekoratør
Vesterbrogade 60
Telefon Vester 2960 u.

De vil blive tilfreds og blive
en stadig Kunde
hos
Manufakturhdlr. Dahl!
Frederiksborggade 31.

1, DANNEBROGSGADE 1.

Herre-og Dameconfection

leveres til billige Priser

paa rimelige Betingelser i ugentlige eller

maanedlige Afdrag.

Altid bedste Varer i moderne Façon.

1, DANNEBROGSGADE 1.

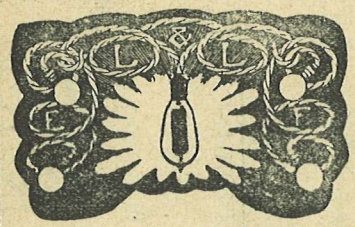

A/S. Elektrisk

Lampe- & Lednings Forsikring,

Frederiksborggade 22.

Telefoner: 9304 — 9305.

Tegner Forsikring paa Lys- og Kraftanlæg.

Udfører Installation af enhver Art.

Forlang overalt:

Wolkes Caloric.

Generalagentur: F. W. Hey. Telefon 298.

Flygel fra Herman N. Petersen & Søn.

Program

igen; optaget som han er, har han slet ikke bemærket, at Moderen, hidkaldt af Støjen, er kommen til og har overværet det hele, og han hører slet ikke det befriende Suk, der trænger sig op fra hendes Bryst, da hun ser hans Kamp og lykkelige Sejr over sig selv. Da gaar Døren op, og ind styrter Portneren og Betjenten for at gribe „Tyven" — „det er min Søn" afgør Etatsraadinden den pinlige Situation med, hvorefter Portneren og Betjenten lusker af. Det kommer nu til en udtømmende Forklaring mellem Moder og Søn, som ender med, at Moderkærligheden atter sejrer! Hun lover Tilgivelse og Glemsel. Stakkels Anna bar imidlertid tilbragt en fortvivlet Dag og en søvnløs Nat — hun véd jo, hvad det gælder, og er derfor ude af sig selv af Ængstelse og Sorg over at Aage slet ikke viser sig. Saa snart Dagen bryder frem, kaster hun i Hast noget om sig og iler hen til Faderen; hun trygler og tigger ham om Barmhjertighed, men den værdige Herre er haard som Flint. „Her," siger han og vifter hende om Næsen med Vekslen, „her har jeg en Kapsun paa din

Køb Tafdrup's Dame-Hatte.

elendige Forfører". Med et rask Tag river Anna den skæbnesvangre Papirslap ud af Faderens Haand og flaar den midt over; rædselslagen styrter han til, men før han kan forhindre det, har hun kastet Stumperne ind i det flammende Baal, i Kakkelovnen, hvor de i et Nu blusser i Vejret og bliver til intet! Dette er for meget for ham! Som et Korthus ramler alle hans saa sindrigt udtænkte Planer sammen her. Med en Ed slynger han Datteren fra sig, saa hun falder haardt over mod Kakkelovnen, selv griber han 'sig om Halsen: „Luft, Luft!" og med en Rallen synker han død om. Da Etatsraadinden og hendes Søn, som er kommen for at bringe Sagen i Orden, men som forfærdede er standsede udenfor Døren ved at høre Larmen indenfor, endelig farr besindet sig og river Døren op, overskuer de i et Nu den frygtelige Scene. Aage styrtet sig straks over Anna — Gud være lovet, hun lever, og han trykker hende ind til sig, for aldrig at slippe hende. — Moderen véd jo nu, hvad hun er værd og hvad hun betyder for hendes egen Dreng.

Brødrene Hansen

Atelier for

Kunst- og Farvefotografi

Kabinet Kr. 5,00 — Visit Kr. 4,00 pr. Dus.

Vesterbrogade 67 (Westend).

KNUDSENS VASKERI

19

· GL: KONGEVEI ·

TELEF: VESTER 556y

Apollo Salens Palmehave

3, Vesterbrogade 3.

POPULÆRT ORKESTER

Gratis Entré. Moderate Priser.

Installationsforretningen

„Installator“

21, Østerbrogade 21.

mellem Søen og Ryesgade.

Anlæg udføres af øvede Folk.

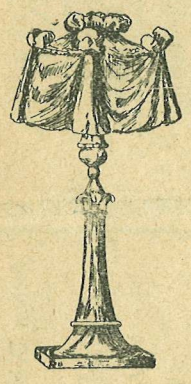

Lysekroner

i største Udvalg.

Montering af Lejligheder og Forretningslokaler

Opsætning af Maalere besørges uden Extraudgift.

Omforandring af Lamper.

Flytning af Kroner og Lamper.

Installationer udføres.

Tilbud gratis. **Lysskilte** Tlf. 3248.

Automater. — Blinkere.

Flot haandsmedet Krone 3 Blus komplet opsat **12 Kr.**

Massiv Metalbordlampe med Skærm **4,50 Kr.**

Laur. Truelsen,

aut. Installatør.

Falkonerallé 86.

Telefon Nora 886 x.

Lysreklamer.

Leverandør til Etablissementet.

V. Battaglia.

Viktualie- & Delikatessehandel. ❋ Frederiksberggade 11

1ste Kl. Charcuteri,
med de mest tidssvarende
Leverandør til de
Telefon 784.

Salteri & Røgeri
Maskiner, Kølerum etc.
største Etablissementer.
Telefon 784.

EMIL CLAUSEN

FOTOGRAFISK ATELIER ❋ FREDERIKSBERGGADE 34²

TELEFON 8050.

Empire Visit 1,50 Kr. pr. Dus. — *Kabinet 3 Kr. pr. Dus.*

Almindelig Visit 4 Kr. pr. Dus. — *Kabinet 8 Kr. pr. Dus.*

Alle andre Størrelser i eleganteste Udførelse til billigste Priser.
Specialitet hurtig Levering.

Husk Nummer 34, 2den Sal.

Ved Fængslets Port

Hr. **Holger Hofman** (Det kgl. Teater)
som Kellner og „Rentier" Charles P. Hansen.

Af en københavnsk Rigmandssøns Roman

Panoptikon-Kunstfilm, spillet af Førsterangs-Kræfter fra Danmarks fornemste Scener.

Hovedpersonerne:

Etatsraadinde **Metha Hellertz,** Enkefrue
Fru *Augusta Blad* (Det kgl. Teater).

Bankassistent **Aage Hellertz,** hendes Søn
Hr. *V. Psilander* (Dagmarteatret).

Bruun }
Block } Aages Venner
Hr. *Rich. Christensen* (Folketeatret).
Hr. *H. C. Nielsen* do.

Hansen, Kellner og „Rentier"
Hr. *Hofman* (Det kgl. Teater).

Anna, hans Datter
Fru *Clara Wieth* (Dagmarteatret)

Stella, Variétésangerinde
Fru *Thora Meincke.*

Didi, do.
Frk. *Gudrun Steffensen.*

Handlingen foregaar i København
i vore Dage.

Reklametrykkeriet (Busch & Petersen), Aarhus.

Fru **Augusta Blad** (Det kgl. Teater)
som: Etatsraadinde Metha Hellertz.

En Moders Kærlighed . . . kan der tænkes en skønnere, en renere, en ædlere Følelse?

Den alene magter at ofre alt uden nogensinde at fordre den mindste Gengæld.

Hvor passer det ikke, det smukke Sindbillede: Edderfuglen, der ribber sit Bryst nøgent for alle dets fine og bløde Dun, for dermed at polstre og tætte Reden, saa at Ungerne kan ligge rigtig lunt og blødt.

Og hvor er det saa ikke uendelig trist at tænke, at denne Følelsernes Dronning alligevel mangen Gang kan fremavle saa meget grimt og ondt; det er sørgeligt at maatte sige det, — men staar en Moder alene med sin Søn, vil det tit vise sig, at Moderkærligheden, i Stedet for at fremelske det gode hos Sønnen, kalder paa alle de daarlige og slette Instinkter.

— — —

Etatsraadinde Hellertz sidder ene tilbage som Enke efter sin altfor tidlig afdøde Mand, den rige Fabrikant. Nu har hun kun ét at leve for, kun ét at tænke paa: **Sønnen Aage**; hvert af hans Ønsker er bleven opfyldt, næsten før det var udtalt, næsten hver Sten er fjærnet fra hans Vej, hver en Sorg er holdt borte fra ham, saavidt hans Moder har haft Magt dertil.

Han indtager nu en Bankassistents ansete og ikke alt for besværlige Stilling og fører det Liv, som er almindeligt for unge Mennesker af hans Stilling og sociale Niveau; uagtet Etatsraadinden forsyner sin Søn rigeligt med Lommepenge og lader ham raade

Hr. **V. Psilander** (Dagmarteatret)
som: Bankassistent Aage Hellertz.

uindskrænket over sin Gage, kan han dog ikke faa det til at slaa til og har faaet rodet sig ind i en ikke saa helt lille Gæld. Kreditorerne, som kender Etatsraadindens grundmurede pekuniære Stilling, frygter vel

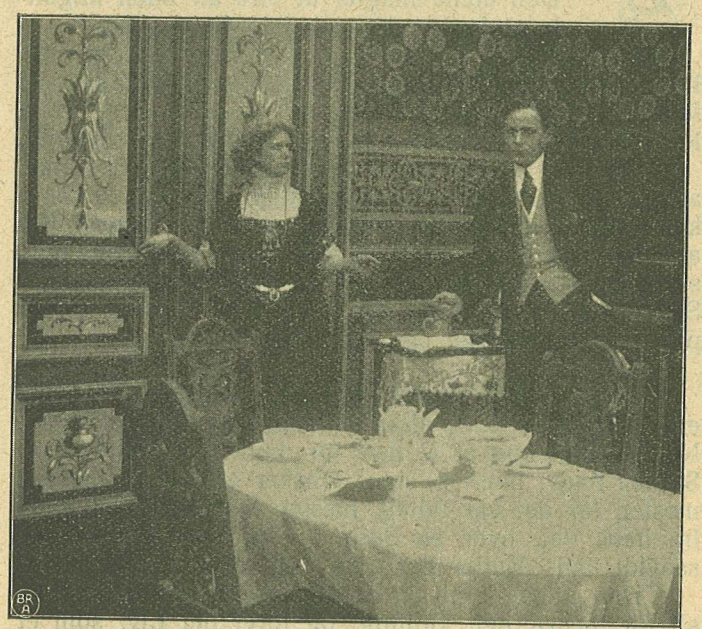

En ydmygende Situation.
Etatsraadinden: Nej, du bliver her! Denne Sag vil jeg ordne — alene.

Fru **Clara Wieth**
som: Anna Hansen.

ikke at miste noget, men begynder dog at tabe Taalmodigheden og stiler nu deres Krav direkte til Moderen; en Del af disse kedelige Rykkerbreve, som Tjeneren og Pigen med deres skarpe og erfarne Blik straks har Færten af, holdes ganske vist tilbage og gaar til „den unge Herre“ (Tjenestefolk er mærkelig

Etatsraadinden betaler Sønnens Restaurant-Gæld.

Fru **Thora Meincke**
som: Variétésangerinden Stella.

nok altid paa det unge Herskabs Side, rimeligvis fordi der er en vis Tilfredsstillelse i at kunne „protegere"), men det kan dog ikke undgaas, at nogle undslipper det skarpe Eftersyn og havner dér, hvor de skal, — hos Etatsraadinden.

Saaledes kommer en Dag et Brev fra Kellneren i

Aage og hans Venner er sikre Gæster, naar Stella er paa Brædderne.

den Variété, hvor Aages „Hjertedame", **Frk. Stella**, optræder, og i hvis Restaurant han og nogle ligestillede unge Venner har fejret en Del ikke helt stilfærdige Bakkanaler. **Herr Hansen** — saaledes hedder Kellneren — meddeler, at han desværre ikke kan give mere Henstand med Betalingen af det Beløb, hendes Herr Søn efterhaanden er kommen til at skylde, hvorfor han vil „tillade sig at præsentere Regningen for Etatsraadinden".

Da Aage kommer hjem til Theen, mærker han straks, at der er noget i Vejen, og Moderen fortæller da ogsaa om Brevet, men afbrydes ved, at Tjeneren melder, at en Herr Hansen ønsker at tale med hende. Regningen viser sig at være ikke saa lidt større end Etatsraadinden havde tænkt sig det, men hun betaler selvfølgelig uden at lade sig mærke med noget. Hansen, der i Forvejen er imponeret af Hjemmets solide og velhavende Præg, overraskes paa det glædeligste og indser, at unge Hellertz er „fint Papir": dér er ingen Fare.

I Variéteens Restaurant efter Forestillingen.

Herr Hansen fører nemlig en Dobbelttilværelse: officielt er han Kellner, privat kalder han sig „Rentier", d. v. s.: han „hjælper" Folk, der er i Pengetrang, selvfølgelig mod en „passende" Godtgørelse.

Etatsraadinden bærer sig nu ad som alle kærlige og svage Mødre: hun nøjes med sin Søns halvt skamfulde Tak og hans vage Løfte om at ville holde noget igen fremtidig.

Hvor ringe et Indtryk hele Sagen har gjort paa ham, viser sig, da han lidt senere paa Aftenen ringes op af den sædvanlige Klike: efter en yderst svag Modstand fra hans Side lover han at komme, og da Moderen tilfældig kommer ind til ham og beder ham blive hjemme i Aften, fejer han hende af: han er nu saa gammel, at han selv vil bestemme over sine Aftner! Lidt efter sidder han med Vennerne i en af Variéteens Prosceniumsloger og tiljubler „Stjernen" Stella sit Bifald. Som sædvanlig fortsættes Gildet i et af Variéteens Kabinetter; men Aage er ikke rigtig i Humør, han pines ved Tanken om, at han næsten er uden Penge, — den sølle Seddel, han har „slaaet" Tjeneren for hjemme, strækker jo hverken helt eller halvt. Gildet ender ret mat, og Aage sidder ene

tilbage, forladt selv af Stella, som fornærmet har set det magre Indhold af hans Tegnebog.

Hansen indser, at nu er Tidspunktet kommet for ham til at faa det Tag i Aage (d. v. s. Etatsraadindens Penge), som han ønsker, og med faderlig, men dog tilpas ærbødig Mine tilbyder han den unge Hellertz sin Hjælp, idet han aabenbarer ham sin private Metier; Aage, der bliver henrykt over Udsigten til at komme til mange Penge paa en Gang, griber begærligt til, faar Adressen og lover at komme næste Dag.

Da Aage Dagen efter indfinder sig hos Herr Rentier Charles P. Hansen, er han et Øjeblik ved at glemme sit egentlige Ærinde, saa forbavset bliver han ved at se, at denne fedtede Kellner og blodsugende Aagerkarl har den sødeste og nydeligste lille Datter; **Anna** paa sin Side betages stærkt af den elegante og smukke unge Mand, og denne Følelse fordobles mangfoldig ved den tavse, men uskrømtede Hyldest og Beundring, som han aabenlyst lægger for Dagen. „Forretningen" er snart ordnet, og Aage fjærner sig

Aages og Annas første Møde.

med et ærbødigt Buk for den unge Pige, men glemmer med Vilje sine Handsker paa Skrivebordet, og da han straks efter kommer tilbage for at hente dem, er hun alene i Stuen; med den erfarne Levemands hele Dristighed gaar Aage rask hen til den unge Pige, tager hende om Livet og trykker et brændende Kys paa hendes Læber, hvorefter han hurtig gaar sin Vej, efterladende Anna halvt betaget og halvt forvirret.

Nogle Aftener senere sidder Aage alene og keder sig, da han pludselig kommer i Tanker om Anna; med en rask Beslutning ringer han hende op og overtaler den kun altfor villige og ikke meget modstræbende unge Pige til at ville komme paa Besøg i hans Hjem; med Tjeneren Petersens Hjælp faar han hurtig gjort i Stand til en lille Pick-nick, saaledes at han, da Anna kommer, kan byde hende en festlig Modtagelse.

Vinen og hele den Stemning, der er over dette deres første hemmelige Møde, bringer dem snart paa en saa fortrolig Fod med hinanden, som var deres Bekendtskab aargammelt; da afbrydes pludselig Lystigheden, der høres Skridt udenfor — det er Etatsraadinden, der kommer.

Hurtig smutter Anna ind i Aages Paaklædningsværelse, men Fru Hellertz, der selvfølgelig af Opdækningen og det hele kan se, at Aage ikke er alene, lukker op ind til den ulykkelige unge Pige og befaler Aage at smide „den Tøjte" ud af hendes Hus.

Da koger Trodsen op i Sønnen; dels véd han jo, hvor uberettiget Moderens Raseri mod det ulykkelige Pigebarn er, og dels føler han sig ovenpaa, takket være de nyserhvervede mange Penge, som forlener ham med en behagelig og ganske ny Følelse af Uafhængighed.

„Skal h u n gaa, saa gaar j e g ogsaa", erklærer han med Storhed og forlader Stuen sammen med den skælvende lille Pige.

— — —

Nu oprinder der en lys og lykkelig Periode for de unge Mennesker; de har jo Penge nok, synes de, — i hvert Fald foreløbig — og lejer sig derfor ind i en mindre, men hyggelig udstyret Villa. Det gaar lystigt

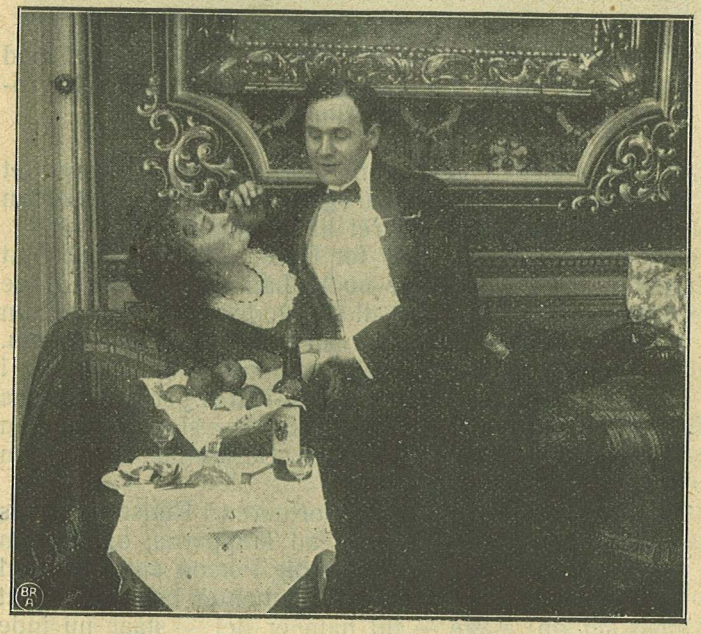

Ungdom og Elskov.

til her: Gilder og Fester følger Slag i Slag; Kammeraterne, af hvilke den ene har overtaget Venskabet med Stella efter Aage, er hyppige Gæster.

Stella gør til at begynde med gode Miner til slet Spil, men en Aften koger Raseriet og Skinsygen over, og hun slynger Anna de groveste Fornærmelser lige i Ansigtet. Bagefter opsøger Stella Kellneren, der giver Rollen som den ulykkelige og nedbøjede Fader, og fortæller ham, hvor Parret bor. Øjeblikkelig skriver Faderen et Tordenbrev til sit „ulykkelige Barns Forfører" og — minder samtidig om, at Gælden er forfalden til Betaling.

Dette er noget, de unge i deres Lykke slet ikke har tænkt paa. Hansen kommer nu selv og forlanger en af Etatsraadinden underskreven Veksel, ellers —!

Fortvivlet sidder Aage tilbage, han *kan* ikke gaa til Moderen; saa tager han nogle gamle Breve af Moderens frem — en haard Kamp udkæmpes i hans Bryst; men Fristelsen er ham for stærk, og lidt efter ligger Vekslen der, behørig undertegnet af Etatsraadinde Hellertz!

Stella forsøger — forgæves — at tilbageerobre Aage Hellertz.

Da Hansen modtager den, sér han paa den med en tilfreds Mine og lukker den saa inde i sit Jernpengeskab — den er værdifuld.

— — —

En Maaned er gaaet. Vore to unge har maattet forlade det pragtfulde Hjem og bebor en ganske beskeden og meget tarvelig udstyret lille Lejlighed.

Forfaldsdagen staar for Døren, og de ejer absolut intet til Dækning. Hvor nødig han end vil, maa Aage bekvemme sig til at gaa til sin Moder, som dog, da hun hører, hvormeget det drejer sig om, bestemt afviser ham.

Fortvivlet og ulykkelig vandrer Aage omkring i Timevis uden Maal og Med; tilsidst søger han ind paa en Forstads-Kafé, og her drikker han sig efterhaanden Mod til at kunne udføre den Beslutning, han i sin Fortvivlelse har taget.

Den samme Nat hører Portneren i Etatsraadindens Hus, at nogen lister sig op ad Trapperne, og da han kigger op, ser han en fordægtig Person snige sig ind ad Etatsraadindens Dør. Hurtig henter han en Betjent med sig op; Aage — thi ham er det — staar nu inde ved Moderens Skrivebord, som han har brudt op. I sin Haand har han hendes Sparekassebog — nej! han

„Deres Moders Navn paa denne Vexel! Ellers —!"

Alle Sunde lukte! — „Gaa til din Moder, Aage!"

kan alligevel ikke, og som havde han brændt sig, kaster han den fra sig og lukker Skuffen i igen; optagen som han er, har han slet ikke mærket, at Moderen, hidkaldt af Støjen, er kommen til og har overværet det hele. Han hører ikke det befriende Suk, der trænger sig op fra hendes Bryst, da hun ser hans Kamp og hans lykkelige Sejr over sig selv.

Da gaar Døren op og ind styrter Portneren og Betjenten for at gribe Tyven . . .

„Det er min Søn!" med disse Ord afgør Etatsraadinden den pinlige Situation, hvorefter Portneren og Betjenten jo naturligvis maa trække sig tilbage. Det kommer nu til en udtømmende Forklaring mellem Moder og Søn, som ender med, at Moderkærligheden atter sejrer; hun lover Tilgivelse og Glemsel.

— Stakkels Anna har imidleriid tilbragt en fortvivlet Dag og en søvnløs Nat — hun ved jo, hvad det gælder, og er derfor ude af sig selv af Ængstelse og Sorg over, at Aage slet ikke viser sig.

„Det er min Søn!"

I lyttende, aandeløs Spænding.

Saa snart Dagen bryder frem, kaster hun i Hast noget om sig og iler hen til Faderen; hun trygler og tigger ham om Barmhjærtighed, men den værdige Herre er haard som Flint.

„Her", siger han og vifter hende om Næsen med Vekslen, „her har jeg en Kapsun paa din elendige Forfører".

Med et rask Tag river Anna da den skæbnesvangre Papirslap ud af Faderens Haand og flaar den midt over; rædselsslagen styrter han til, men før han kan forhindre det, har hun smidt Stumperne ind i det flammende Baal i Kakkelovnen, hvor de i et Nu blussei i Vejret og bliver til intet.

Dette er for meget for ham. Som et Korthus ramlei alle hans sindrigt udtænkte Planer sammen her. Med en Ed slynger han Datteren fra sig, saa hun falder haardt om mod Kakkelovnen, selv griber han sig op til Halsen — Luft! — Luft! — og med en Rallen synker han død om.

Etatsraadinden og hendes Søn, som er kommen

Hjertets Lov er Livets.

for at bringe Sagen i Orden, er i Forfærdelse standsede udenfor Døren ved at høre Larmen derinde; endelig faar de besindet sig; de river Døren op og overskuer i et Nu den frygtelige Scene.

Aage styrter sig straks over Anna . . . Gud være lovet! hun lever!

Han trykker hende ind til sig for aldrig at slippe hende mere — Moderen aner jo nu, hvad hun er værd og hvad hun betyder for hendes egen Dreng.

Om denne smukke Kunstfilm skriver:

„Politiken"

bl. a., at i dens forskellige Situationer „yder forskellige kendte Skuespillere fortræffelig Kunst", ligesom Iscenesættelsen rosende fremhæves som „paa afgørende Punkter virkningsfuld".

Rent teknisk set er Billederne udmærkede.

Derefter skriver „Politiken":

Fru *Blad* fremstiller Etatsraadinden med en Holdning, som kun meget faa danske Skuespillerinder er i Besiddelse af. — Hr. *Psilander* er smuk og elegant og sympatetisk som Sønnen, — Fru *Wieth* nydelig som Elskerinden, — Fru *Meincke* ganske i Stilen som en Variétésangerinde, og Hr. *Hofman* føjer som en halvgammel Kellner og Aagerkarl en ny ypperlig Maske ind i sit allerede store Figur-Album.

For Udførelsens Skyld er denne Film i høj Grad værd at se. Den varer en Time, og man underholdes fra først til sidst behageligt og kunstnerisk.

„Vort Land"

anmelder Dramaet i følgende rosende Vendinger:

„Ved Fængslets Port" er et af de bedste Kunstfilms, vi har set her i København. Det er en stor Folke-

komedie med stærk og bevæget Handling og udført af vore bedste Kunstnere: *Augusta Blad, V. Psilander, Clara Wieth, Rich. Christensen, Thora Meincke,* der aabenbarer et udpræget komisk Talent, og *Holger Hofman,* der er aldeles ypperlig som Aagerkarl.

Om denne Aagerkarl og de Ulykker, han anretter, indtil han dør af Raseri over et fejlslagent Kup, handler det interessante og bevægede Billede.

„Aftenposten"

giver Stykket nedenstaaende over al Maade velvillige Omtale:

Gangen i den lille Folkekomedie „Ved Fængslet Port" er interessant og underholdende, og flere Scener virker helt rørende. Rollerne er alle udførte af virkelige Skuespillere, dels ved det kgl. Teater og dels ved Sekondteatrene.

Den gode og helt igennem sikre Udførelse bidrager i en ikke ringe Grad til, at man følger Stykkets Handling med Interesse.

„Ekstrabladet"

skriver bl. a.:

„Ved Fængslets Port" er meget nydeligt sat sammen. Det er noget om Moderkærlighed og en Etatsraadsøn, der dyrker dyre Damebekendtskaber og skriver falsk. Men det Hele ender naturligvis godt.

Men det er nu alligevel ikke selve dette, der gør denne Film saa seværdig, som den er.

Nej, hvad der hæver denne Film op i en højere Sfære end sædvanlig er den 1. Klasses Kunst, hvormed den er indspillet. Hr. *Psilander* som Etatsraadssønnen og Fru *Clara Wieth* som hans Elskerinde har her præsteret et sjældent kønt og dybt Spil.

1302

filmens kunst. Dog er det ikke absolut nødvendigt at anlægge det synspunkt, for for det første har de danske skuespillere fra tidernes morgen snarere underspillet end overspillet deres roller, velvidende at det mindste krukkeri uhjælpeligt ville gøre dem umulige i Smilets Land, og det, at man kunne se sig selv på film og derved kunne tage ved lære af, hvad man så, ville yderligere fremelske en rolig spillemåde; man må ikke glemme, at selvom Martinus Nielsen med sine romantiske deklamatoriske teaterfremstillinger personligt havde gjort sig populær, så godkendtes absolut ikke hans forskellige efterabere, og for det andet var det William Bloch, der var teatrets Store Mand, og var der noget, Bloch hadede, så var det unatur og krukkeri af hvilken som helst art, det være ville. I hvor høj grad Blochs indflydelse på teaterskuespillerne i tiden har haft videre indflydelse på spillemåden i samtidens film, vil først en dybere forskning kunne måle (personligt hadede og foragtede han filmen); det skulle ikke undre mig, om den blochske stil siden 80erne og 90erne har influeret kraftigere end normalt antaget på det, de danske filmfolk siden skulle høste så megen anerkendelse for.

Augusta Blad var i hvert fald en af Blochs disciple, og hendes fornemme plastik og beherskede spillemåde føles kongelig i sin kunst, dengang som nu. Når filmen imidlertid blev en så exempelløs sukces, som den gjorde, skyldtes det dog især den unge Valdemar Psilander, der totalt brød igennem som Aage Hellertz; tidligere havde han blot spillet i een film (»Dorian Grays Billede«, en af Regia Kunstfilms mærkelige 1910-film, som vi en anden gang skal vende tilbage til, et selskab, der havde Herman Bang som instruktør, Sven Lange som digter og Brødrene Poulsen og Clara Wieth som stjerner), men her og fra nu af uafbrudt indtil sin tidlige død i 1917 sejrede han stort som dansk films første og klarest lysende mandlige stjerne. Psilanders fortrin var gennemnaturlighed i hver eneste situation, afvæbnende stilfærdig spillemåde både i soloscener og sammen med sine kvindelige partnerske; hans mandige glød og ridderlige kultur forplantede sig direkte til tilskueren, der elskede ham og beundrede ham; hans lystige overgivne humor reddede mangen fersk rolle fra at gå til bunds i et morads af vammel sentimentalitet, og hans redelige menneskelighed tilførte alvorlige roller et plus af grebet og gribende poesi. Ikke noget særligt fremragende som teaterskuespiller, fik han på filmen udløsning for sit enkle, varmhjertede sinds væsen; hans film ses stadig med glæde, selv når man trækker på smilebåndet over handlingerne. Sin tids Gary Cooper har man træffende kaldt ham. Charmerende, ikke alt for overbegavet, men godheden selv, og så velgørende ukrukket. Et mandfolk!

I »Ved Fængslets Port« ser vi Psilander ved starten af sin karriere, den, der førte til film som »Revolutionsbryllup«, »Klovnen« og »Evangeliemanden«; vi ser ham ufærdig, men fængslende, elegant i sit letsind, veg når fristelsen nærmer sig, kåd og køn, fuld af charme, af det overskud af livsglæde, der altid vil betage den, der slår sig vej frem fra dag til dag.

Det vil altså let forstås også idag, at den film blev en enorm sukces, både artistisk og økonomisk. Den viste frem mod en periode, hvor dansk film kom til magten, hvor danske film var efterspurgte overalt, farlige konkurrenter til de større landes produktioner; den periode, hvori Nordisk Film konsoliderede sig. Hvorfor gik det da ikke stadig fremad?

Jeg tror — men det er kun en uunderbygget formodning — at katastrofens kunstneriske årsag var, at indholdet i filmene ikke holdt mål med den blanke, ydre form, de fremtrådte i. Det konventionelle dominerede, og når det var forbundet med en form, der kunne minde om skrivetimernes skønskriftsøvelser, så måtte før eller senere det krævende publikum vende sig derfra over imod film, hvor det røde blod bankede anderledes dynamisk og friskt. De danske film havde på få år udspillet deres emner og kørte fra da af på berømmelsen med snese af film, der om og om igen gentog, hvad man forud havde set indtil trivialitet. De danske film havde rent ud sagt for lidt på hjerte. Smagfuldhed erstatter hverken poesiens kraft eller ideens flugt. I det lange løb altså. Hvor Griffith efter evne tog universelle emner op i en hidsigt klippet rytme, der påtrængte sig tilskuerens sind næsten voldeligt og rev ham med sig, der fortalte danskerne historier. Hvor Sjöström og Stiller inspireret af de lagerlöfske syner omskabte den nationale filmindustri i et beåndet og fuldtonende dramatisk billedsprog, der betog og rystede og løftede sindet, der sloges danskerne med de »litterære« film og forfaldt gang på gang til kolportagestilens nemme og populære effekter. Man forløftede sig ikke på de filmiske opgaver i Danmark, for man stillede sig så at sige aldrig filmiske opgaver. Kun Benjamin Christensen og Dreyer vil huskes for deres konsekvente arbejden med det genstridige stof. De to (en nærmere undersøgelse vil måske opklare andre pionerers indsats, jeg tænker blandt andet på Stellan Rye) forstod i hvert fald, at filmen er en kunstart, med egne krav og egne love; de begreb, at det væsentlige hverken er det litterære grundlag eller den berømte skuespillers præstation eller den raffinerede fotografering eller den effektfulde klipning, men at filmen er det altsammen, løftet op i et højere plan, hvor alle elementer understøtter og supplerer hinanden i det ene fælles formål: *at skabe film.*

Glæder vi os derfor ved endnu engang at se storfilmen fra 1911 og iagttage alle dens fortrin, så kan vi ikke derfor undlade med smerte i den samme film at se spiren til meget af det, der idag rider dansk film som en mare og får den til at stagnere, som henlever den sine dage i et kær uden afløb og dækket af et tykt lag andemad.

Marts 1953.

Bjørn Rasmussen.

JENSEN & KNUDSENS BOGTRYKKERI. KBH.

VED FÆNGSLETS PORT

Produktion: Nordisk Films Kompagni 1911.
Manuskript: Erling & Ljuth Stensgaard.
Instruktion: August Blom.
Længde: 820 m.
Premiere: Panoptikonteatret 6. 3. 1911.
De medvirkende: Valdemar Psilander (Bankassistent Aage Hellertz), Augusta Blad (Etatsrådinde Metha Hellertz, hans mor), Holger Hofman (Charles Hansen, kelner og „rentier"), Clara Wieth (Pontoppidan) (Anna, hans datter), Thora Meincke (Stella, varietesangerinde), Gudrun Stephensen („Didi"), Richard Christensen og H. C. Nielsen (Bruun og Block, Aages venner).

»Ved Fængslets Port«, der også lød navnene »Foran Fængslets Port« og »Storstadens Fristelser« (kære film havde i de tider mange navne), er en af dansk films ældste klassikere. Sammen med »Afgrunden«, der præsenteredes seks måneder i forvejen, indvarslede den det, vi nu bagefter kalder Dansk Films Storhedstid. Den er tidstypisk, værd at studere af den grund; den har selvstændige værdier, der gør det udholdeligt at kikke på den selv over fyrre år efter, og selv når man sammenligner den med den internationale produktion fra samtiden, hævder den sig ved kvaliteter, som vi vil vove at benævne karakteristisk danske, og som i den større sammenhæng hæver sig over ikke blot jævnaldrende hjemlige film, men også over normalproduktionerne fra Europa og USA.

Den kulørte historie handler om den rige etaträdindes moralsk svage søn, der synker i til halsen i gæld til en smiskende ågerkarl af en kelner, og som nedværdiger sig til at skrive moderens navn efter på en vexel, hvorved han for en tid kan klare sagerne; da regnskabets dag nærmer sig, forsøger han indbrud hos mama, men angrer i sidste øjeblik til den usete moders lettelse, hvorved hendes tilgivelse er sikret; resten (det med vexlen) klares af ågerkarlens brave datter (= heltens elskede), og da svigerfar derefter betids kollaberer, kan alt ende med den store forsoning og håb om en lys og lykkelig fremtid for alle de overlevende.

Det er med overvindelse, jeg referer så meget af handlingen, for et

af produktionsselskaberne kunne jo komme for skade at læse det og få lyst til at optage en ny version af historien. Den ligner jo talløse aktuelle nationale sager til forvexling. Hvor herligt vidt har vi ej det bragt? Når man fra tid til anden har set filmhistoriske oversigtsartikler udsige, at der går en tydelig linie gennem dansk filmhistorie fra »Ved Fængslets Port« op til vore dage, så er dette unægtelig ualmindelig rigtigt. Den eneste forskel på psilanderfilmen og de nye korchiader er (bortset fra filmenes varierede længde) nærmest, at denne gamle er bedre fortalt; man sang heller ikke slet så meget i stumfilmene.

I den almindelige iver efter at understrege betydningen af Psilanders gennembrud, af Bloms milieuinstruktion, af spillestilens rimelige tone og klipningen uden svinkeærinder, er man tilbøjelig til bevidst eller ubevidst at se bort fra selve fabelens kolportagenatur. Det vil være særdeles ønskeligt engang, når dansk stumfilms regnskab gøres op fra bunden af, at iagtage, hvor stor en indflydelse kolportagehistorierne har haft på filmproduktionerne som helhed; ligefrem skille grupperne ud, de sentimentale for sig, knaldfilmene for sig o. s. v. o. s. v. Familiejournalen og Fantomet. Hejrenæs og Dr. Vulcan. Det, man skulle finde frem til, var jo ikke at sætte de berømte danske film fra stumperioden op i det sædvanlige relief, men at drage voddet langs grunden og se hele puljen under et, på godt og ondt. Det ville måske kunne forklare, hvorfor dansk films storhedstid kun kom til at strække sig over ca. tre år (lige før den første verdenskrig); de ca. 3000 stumfilm, der er lavet herhjemme ialt, er vel langt fra alle bevarede, men det efterblevne må sikkert give tydelige fingerpeg. Økonomiske betragtninger vil alene ikke kunne forklare nedgangen. Det er de indre årsager, man skal finde frem til, grundskavankerne, og det ville ikke undre mig, hvis de fundne resultater også ville have en vis aktuel betydning. Der *går* klare linier fra de ældste danske film til de nyeste.

Hvad kommer nu alt det »Ved Fængslets Port« ved? Ikke så lidt, og det endda den film med rette er blandt de tiljublede. Jeg nævnede ovenfor de elementer, der har gjort filmen til et klenodie for danske filmhistorikere, ikke alle elementerne, men de væsentligste. Men læg mærke til, at lovordene alle falder på filmens *formelle* ytringer: på dekorationer og belysninger, på spillestil og continuity-klipning, men ingen af dem falder på dens *reelle* ytringer, altså på dens eget indhold. Enhver, der ser filmen, vil beredvilligt gå med til, at selve fortællingen er højst uinteressant og meget konventionel. Sådanne uinteressante og konventionelle film ser vi hundreder af hvert år på biograferne.

Men nu nærmer vi os problemet: i hvor høj grad er dansk stumfilm præget af konventionalismen i det rent fabulerende? Eller sagt på modsat vis: i hvor høj grad støder vi i danske stumfilm på det overraskende, det filmisk frit fabulerende, det, der ligesom er blevet til gennem en kortslutning mellem ide og indhold på den ene side og den ydre facon på den anden side? Jeg har på fornemmelsen, at besvarelsen af dette spørgsmål vil opklare en væsentlig side af hovedspørgsmålet, om hvorfor storhedsperioden kom til at vare så kort tid.

I »Ved Fængslets Port« dominerede den ydre berettemåde, det

svage indhold; publikum og kritikere her og i udlandet enedes om at prise filmen for smag og kultur, takt og skønsomhed og for tilstræbt ædruelighed i milieubeskrivelser og persontegninger; indholdet var sandelig ikke nyt, men den stilfærdige fortællemåde var en nyhed verden over; den vakte opmærksomhed og dannede skole; udenlandske filmfabrikanter anvendte gerne glosen »dansk« om den beherskede stil og applicerede den ubegrundet på egne produkter, ganske som man dengang kaldte alt kolossalsk ved glosen »italiensk«, og ganske som svenskerne idag udnævner enhver hjemlig film, der fotograferes med regnvåde gader og camera-obscura-lysvirkninger som »mycket fransk«. Hver tid har sine idealer, og danske film har engang betydet idealet for en verden.

Lad os, inden vi fortsætter med de principielle betragtninger, kikke lidt på disse nyskabelser inden for fortællestilen, som man traf på i »Ved Fængslets Port«. Dekorationerne er omhyggeligt udført, og de ikke helt få forskellige stuedekorationer, vi i handlingens løb støder på, er hver for sig søgt karakteriseret efter den person, der færdes i dem. Disse stuer var på den tid kun to sammenstødende vægge, som kameraet så nøjedes med at se hen imod. En dør (gerne til entreen) var på den ene væg, mens vinduet (lyskilden) beroede på den anden; således også her i filmen, men læg mærke til forsøget på rigere illusion dels i cafescenerne, hvor opvarteren ruller gardinet op og en gade skimtes udenfor, samtidig med at belysningen bliver kraftigere, og dels i etatsrådsindens fornemme stue med de høje paneler og solide møbler, hvor der i hjørnet står et pillespejl, der reflekterer adskilligt hele handlingen igennem, og hvor altså illusionen om en »hel stue« er søgt opnået; mærk videre, hvordan indklipningen af ægte gadebilleder (nogle exteriører fra udenfor palæets gadedør er endnu bevarede) gør milieuet yderligere levende; ligefrem raffineret er en scene, hvor Aage ude fra gaden kommer gennem en forhave ind mod kameraet, der sammen med den forelskede Anna er placeret i en uoplyst korridor, og hvor de to elskendes glade kys kommer til at stå i silhouette mod den lysere baggrund; godt set og fint fotograferet. Den, der videre mener at huske, det var Bejamin Christensen, som i »Hævnens Nat« opfandt (på dansk) den virkning, der kommer, når en uoplyst stue tændes efterhånden af en hjemvendende person, han vil med beundring opdage, at August Blom adskillige år forinden gør (tilmed dramatisk) brug af denne effekt. Her tænkes på scenen, hvor Aage forsøger sig som indbrudstyv i moderens hus, og dér naturligvis arbejder i mørke (kun med en naturlig belysning fra vinduet), og hvor værelset brat oplyses af dem, der vil afsløre gerningsmanden; hvor fint formet denne scene iøvrigt er, ses af, at moderens skikkelse i det hvide nattøj tydeligt, men ikke påtrængende anes i hjørnespejlet, selv mens mørket hersker i scenen. Mærk hvor omhyggeligt dekorationen er udarbejdet, og hvor effektivt den udnyttes. Denne detailrigdom i dekorationerne (De kan selv gå på jagt efter enkeltheder, f. ex. anvendelsen af billeder på væggene) lod publikum affinde sig med de meget langvarige kameraindstillinger; der *var* faktisk meget at kikke på. Stuehjørnets skrå perspektiv tillod

et maximum af aktion på forholdsvis sparsom plads, uden at »billedet«s naturlighed var generet af denne ringe plads.

Maximum af aktion. Her havde tiden jo gjort grumme erfaringer ved at se filmfabrikkernes dramaer; der agereredes på livet løs med operagestus og store gebærder, outreret mimik og konventionsplastik, så det kunne forslå. Kunne man da ikke spille komedie, vil mangen uindviet spørge. Naturligvis kunne man det, omend vi må gøre os klart, at vor spillestil *nu* ikke er identisk med den, der var højeste mode for 50 år siden. Hvorfor »skabede« man sig da så gevaldigt? Det vil føre for vidt her at komme udførligt ind på det, men det skal antydes (rent bortset fra det, at det ofte var de mindre ånder inden for Thalias verden, der gjorde tjeneste hos fru Filmia), at en så elementær ting som det dårlige filmmateriale her havde en stor skyld. De overtydelige gebærder og mimiske udtryk var i begyndelsen absolut påkrævede, hvis det, der vistes skulle begribes uden flere texter end højst nødvendigt. Biografernes tilskuere var jo at ligne ved et folk af stærkt nærsynede. Man må desuden erindre, at det, at filmene blev optaget på rekordtid (den her beskrevne blev gjort på een uge) uden omtagninger, der jo kostede penge, med mindre billederne ver blevet *helt* mislykkede, medførte, at masser af sløjt fotograferede scener gled tappert med ind mellem dem, der *var* lykkedes. Foreføringsapparaternes tilstand var dertil af en sådan nonchalant kvalitet, at enhver umisforståelig gebærde måtte modtages med taknemlighed. Det er een side af foretagenet, som vi ikke nu bagefter må overse. At Griffith gik i lag med at opfinde nærbilledet var blandt andet motiveret af, at det gjorde det lettere at identificere de enkelte medvirkende og de enkeltes reaktioner. Den oprindelige overdrevne stil blev dog hængende meget længe ved filmene, også da de ikke længere var en nødvendighed. Dels af gammel vane, og dels fordi den stumme filmstil med dens pantomimiske fortællemåde slet ikke kom den mere end regederlige handlng ved.

På dette punkt — spillet — satte de danske film ind og fik afgørende, international indflydelse. Mens nærbilledet kun sjældent benyttes i den her behandlede film, og i alt fald uden synderlig plan, så var den halvnære kameraindstilling og den »næste« i rækken (mid-shot) dominerende; scenerne stod som førnævnt længe ad gangen i samme indstilling, man havde god tid til at indsuge alt, hvad der skete i scenerne. Denne langsomme klipning gjorde helheden roligt glidende, man undgik de forpustede, korte »skud« eller de evige ned- og opblændinger efter en ny »pointe«; fortællingen gled sindigt og sikkert videre fra led til led. Skuespilleren fik derved tid til at dvæle i situationen, og det, at historien kunne fortælles uden de store melodramatiske udsving af næver og læber, gav skuespilleren chance for at forme en skikkelse, der kunne tage sig livagtig ud for dem, der skulle se den. Da vi specielt møder denne rolige spillemåde i August Bloms mange film (han er så afgjort den af Nordisks mange instruktører, som filmhistorikerne særligt skal lægge mærke til), er det nærliggende at regne med, at vi her møder et udslag af *hans* vilje, et vidnesbyrd om *hans* synspunkter på

Versuchungen der Großstadt

Originaler Kunstfilm

NORDISCHE FILMS Co., G. M. B. H.

Direktor: OLE OLSEN

Telegr.-Adr. „Nordfilm“ BERLIN SW., Friedrichstr. 23 Fernsprecher Amt IV, 10191

Versuchungen der Großstadt.

Originaler Kunstfilm.

Die Liebe einer Mutter! Das schönste, reinste aller Gefühle. Die Mutterliebe opfert alles, und verlangt nicht die geringste Vergeltung. Doch auch in der Mutterliebe lauert Gefahr. Sehr oft, wenn eine Mutter mit ihrem Sohne allein steht, erzeugt die Mutterliebe Schwachherzigkeit, und die schlechten Instinkte des Sohnes werden gepflegt anstatt die guten.

Etatsrätin Hellertz ist die Witwe eines reichen, zu früh gestorbenen Fabrikanten. Sie lebt nur für den einzigen Sohn, Carl, und um ihn drehen sich alle ihre Gedanken und Gefühle. Ihm werden alle Wünsche erfüllt, sobald sie nur geäußert sind, jeder Stein wird von seinem Wege entfernt, jede Sorge zurückgehalten, so weit es die Mutter nur vermag. Er ist in einer Bank angestellt. Seine Stellung ist eine angesehene und nicht gar zu beschwerliche. Obgleich ihm die Etatsrätin reichliches Taschengeld gibt, und sein ganzes Gehalt ihm unbeschränkt zur Verfügung steht, reicht sein Geld doch nicht zu, und er ist tief in Schulden geraten.

Die Gläubiger, denen die solide pekuniäre Position der Etatsrätin vollkommen bekannt ist, fürchten sich wohl nicht ihr Geld zu verlieren, sie fangen aber an ungeduldig zu werden, und richten ihre Forderungen direkt an die Mutter. Auf diese Weise erhält sie eines Tages einen Brief vom Kellner eines Restaurants, in welchem Carl mit seinen Freunden ziemlich extravagante Bachanalien geführt hat. Herr Hansen, so heißt der Kellner, erklärt, daß er mit der Bezahlung des Betrages keine längere Frist gewähren kann, und daß er sich erlauben wird der Etatsrätin die Rechnung zu präsentieren.

Denselben Abend, als Carl eben nach Hause gekommen ist, meldet auch der Diener an, daß ein Herr Hansen die Etatsrätin zu sprechen wünscht. Die Rechnung ist sehr groß, aber die alte Dame bezahlt, ohne ein Wort zu sagen. Herr Hansen ist aufs Angenehmste überrascht, und außerdem gefällt ihm ganz außerordentlich das solide und wohlhabende Gepräge des Hauses. Er konstatiert, daß der junge Mann überaus „feines Papier“ ist, und er faßt den Entschluß sich dieses zu Nutze zu machen. Offiziell ist Herr Hansen nämlich Kellner, aber privat nennt er sich „Rentier“, d. h. sein Metier ist, jungen Menschen aus ihren Geldschwierigkeiten in noch größere zu helfen, selbstredend alles gegen eine entsprechende Vergütung.

Anstatt nun Carl ernstlich vorzunehmen, ist die Etatsrätin wie gewöhnlich schwach und nachgebend ihm gegenüber; eine schwache Danksagung und ein loses Versprechen in Zukunft etwas zurückhalten zu wollen, genügt ihr, und alles geht wie zuvor. Noch am selben Abend rufen Carls Freunde per Telephon an und er verspricht sich einfinden zu wollen. Die Mutter bittet ihn, zu Hause zu bleiben, aber er fertigt sie kurz ab, er ist jetzt so alt, daß er selbst über seine Abende zu verfügen weiß. Ein wenig später sitzt er mit den Freunden in der Prozeniumsloge eines Variétés und jauchzt der Primadonna des Abends, Stella, zu. Wie gewöhnlich wird das Zusammentreffen in einem der Kabinette des Variétés fortgesetzt, aber Carl ist übler Laune. Er hat fast gar kein Geld mehr. Nur eine einzige Banknote hat er von dem Diener seiner Mutter borgen können, und die reicht ja nirgends hin. Das Gelage endet etwas matt und Carl bleibt allein zurück, sogar von Stella verlassen. Beim Anblick des mageren Inhalts seiner Brieftasche hat sie sich beleidigt zurückgezogen.

Hansen sieht ein, daß es jetzt die gelegenste Zeit ist Carl, oder vielmehr das Geld der Etatsrätin in seine Gewalt zu bekommen, und mit väterlicher aber doch ergebener Miene bietet er dem jungen Mann seine Hilfe an, indem er ihm sein privates Metier offenbart. Carl ist entzückt bei der Aussicht viel Geld auf einmal zu erhalten, er greift begierig zu, erhält die Adresse und verspricht am nächsten Tag sich einfinden zu wollen.

Carl trifft auch am folgengen Tage in Hansens Wohnung ein und sieht sehr erstaunt, daß dieser filzige, blutsaugende Wucherer eine wunderhübsche, reizende Tochter hat. Die Tochter, Anna, ist ihrerseits für dem hübschen jungen Mann ganz eingenommen und dieses Gefühl wird durch die schweigende, aber unverkennbare Huldigung, die er ihr zeigt, noch vergrößert.

Das Geschäft ist bald abgemacht und Carl entfernt sich mit einer tiefen Verbeugung zu dem jungen Mädchen; er vergißt aber mit Willen seine Handschuhe und als er zurückkommt, um sie abzuholen, ist Anna allein im Zimmer. Er geht rasch auf sie zu, umarmt sie heftig und drückt einen heißen Kuß auf ihre Lippen. Dann entfernt er sich wieder schnell und das junge Mädchen sieht ihm verwirrt und überwältigt nach.

Einige Tage später sitzt Karl allein zu Hause. Er langweilt sich, und plötzlich fällt es ihm ein, bei Anna anzuklingeln und sie zu bitten, ihn zu besuchen. Es fällt ihm nicht schwer, das junge Mädchen zu überreden, und sie findet sich bald bei ihm ein. Mit Hilfe des Dieners wird bald ein improvisiertes Souper arrangiert. Der Wein und die ganze Stimmung dieses ersten heimlichen Rendez-vous bewirken, daß sie recht bald auf vertrauten Fuß kommen, als hätten sie sich schon lange gekannt. Aber die Lustigkeit wird plötzlich unterbrochen, man kommt — die Etatsrätin ist es, die zurückgekommen ist. Schnell schlüpft Anna in Karls Ankleidekabinett, aber Frau Hellertz, die natürlich an der ganzen Anrichtung sieht, daß Karl nicht allein ist, öffnet die Tür, und befiehlt Karl das Frauenzimmer fortzujagen. Karl zeigt aber Trotz. Teils weiß er, daß die Wut seiner Mutter dem jungen Mädchen gegenüber unberechtigt ist, und teis fühlt er sich nicht wenig mit dem vielen Geld in der Tasche. „Soll s i e gehen,“ sagt er hochmütig, „dann gehe ich auch,“ und er verläßt das Haus mit dem unglücklichen, zitternden Mädchen.

Jetzt beginnt eine glückliche Zeit für die beiden jungen Leute. Sie richten sich in einer schön ausgestatteten kleinen Villa ein, und es geht hier immer lustig zu mit Festlichkeiten. Die Freunde, von welchen einer Karls Freundschaft zu Stella übernommen hat, sind häufig Gäste. Anscheinend läßt sich Stella anfangs alles gefallen, es kocht aber in ihr vor Wut und Eifersucht, und eines Tages überhäuft sie die Wirtin mit Grobheiten, und geht nachher mit ihrem neuen Freund zu Annas Vater, und erzählt ihm wo das junge Paar zu finden ist.

Hansen schreibt sogleich einen donnernden Brief an den „Verführer seines unglücklichen Kindes", und gleichzeitig avisiert er, daß die Schulden jetzt fällig sind.

Daran haben die jungen Leute in ihrem Freudenrausch gar nicht gedacht. Anna geht zu ihrem Vater und fleht ihn an um Frist. Hansen will aber nichts davon wissen. Er findet sich aber selbst bei Karl ein, und verlangt einen von der Etatsrätin unterschriebenen Wechsel für den fälligen Betrag. Karl ist verzweifelt. Nach Hause kann er nicht gehen. Er holt einige alte Briefe von der Mutter hervor und nach einigen Minuten liegt der Wechsel da, von der Etatsrätin gehörig unterschrieben.

Nun ist Hansen zufrieden. Jetzt hat er den jungen Mann in seiner Gewalt, und sorgfältig verwahrt er das kostbare Dokument in seinem Geldschrank.

Ein Monat ist verlaufen. Die jungen Leute haben das prachtvolle Haus verlassen, und sich ganz einfach einrichten müssen. Der Verfalltag naht wieder, und sie haben kein Geld. Schweren Mutes geht Carl zu der Mutter. Als sie aber erfährt, um wie viel Geld es sich handelt, schlägt sie bestimmt jede Hilfe ab. Verzweifelt geht nun Carl in ein Restaurant und trinkt, bis er Mut bekommt, einen verzweifelten Entschluß auszuführen. In der Nacht hört der Pförtner der Etatsrätin, daß jemand sich die Treppe hinaufschleicht; er sieht, daß eine verdächtige Person die Tür der alten Frau öffnet, und schnell ruft er einen Schutzmann herbei.

Carl tritt indessen ins Zimmer seiner Mutter ein. Er öffnet eine Schublade im Schreibtisch und nimmt ihr Bankbuch heraus. Er kann es aber doch nicht zu sich nehmen. Als hätte er sich daran gebrannt, schleudert er das Buch wieder in die Schublade und macht wieder zu. Er hat nicht bemerkt, daß Frau Hellertz hineingekommen ist, und in großer Spannung der ganzen Szene beigewohnt hat. Nun geht aber die Tür auf, und der Pförtner kommt mit dem Schutzmann herein, um den vermeintlichen Dieb zu ergreifen. Frau Hellertz sagt aber schnell: „Sie irren sich gewiß, mein Sohn ist es", und der Pförtner macht sich schnell wieder davon.

Es kommt nun zur Abrechnung zwischen Mutter und Sohn, die Mutterliebe siegt wieder und sie verspricht, alles zu verzeihen und zu vergessen. Indessen verbringt die arme Anna eine unruhige, schlaflose Nacht Sie weiß, was es gilt, und ist ganz außer sich vor Angst. So bald es tagt, zieht sie sich schnell an, eilt zu ihrem Vater und fleht um Barmherzigkeit; der werte Herr ist aber hart wie ein Stein. „Hier", sagt er, „habe ich deinen werten Freund schön in der Klemme". Aber mit einem raschen Griff, reißt sie ihm den Wechsel aus der Hand, und ehe er es zu hindern vermag, hat sie das Papier ins Feuer geworfen. Dies ist ihm zu viel. Sein schöner Plan, so fein ausgedacht, ganz vereitelt. Fluchend schleudert er Anna zu Boden. Er selbst greift sich zum Halse; „Luft, Luft", stöhnt er, und röchelnd sinkt er zusammen.

Im selben Augenblick erscheinen die Etatsrätin und Carl. Die alte Frau ist gekommen, um die Geldsachen in Ordnung zu bringen. Tief erschrocken stürzt Carl sich über Anna. Gott sei Dank! sie lebt, und dankbar drückt er sie an sich, um sie nicht mehr zu verlassen. Auch die Mutter weiß jetzt, was Anna wert ist, und wie viel sie ihrem lieben Sohne bedeutet.

ANOTHER **GREAT**

NORDISK **PRODUCTION**

"Temptations of a Great City."

This stirring dramatic subject is one of the finest that has ever been issued, the interest being sustained from start to finish.

Released April 8th. *Length 2,640 ft.*

Charles, the son of a rich widow, gets into debt, and the creditors apply to his mother for payment of their accounts. One of them, a restaurant proprietor, who is also a moneylender of the most grasping type, is so surprised at getting paid, that he allows Charles to run up another bill. A few days later Charles and a party of friends go to a music-hall, and there the reckless young man entertains lavishly a comedienne named Stella. The result is that at the end of the evening he has spent the proceeds of a banknote which he had previously borrowed from his mother's servant; and Stella, seeing the empty condition of his purse, has, of course, no further use for him. The restaurateur, safe in the knowledge that Charles' mother had paid his previous bill, offers to accommodate Charles with a loan, and the next day the business is completed. At the money-lender's office Charles meets the man's daughter, Anna, and is so struck with her that he telephones to her on the following day, and invites her to his mother's house. There they have a *tete-a-tete* supper in a room, of which the door has been locked. Whilst they are enjoying themselves Charles' mother knocks at the door, and before Charles opens the door he hides Anna in the adjoining room. The mother, however, is suspicious when she enters, and, throwing aside the curtain, she discovers Anna. The latter is ordered from the house, and as the result of an angry scene, Charles goes with her. Happily married, Anna and Charles invite some friends to a party at their villa, and amongst them is Stella, who is so jealous of Anna that she goes to the latter's father and discloses the whereabouts of the runaway couple. The moneylender calls to see them, and demands payment, or, alternatively, a bill endorsed by Charles' mother. Charles, in a moment of weakness, forges his mother's name to the bill, and when it becomes due, having no means wherewith to pay, implores his mother to assist him, but she refuses. In despair, Charles breaks into his mother's flat at night, but the concierge hears him, and calls the police. Charles opens a drawer in his mother's room, and abstracts her cheque-book, but at that moment his courage fails, and he replaces the book. Unknown to him, his mother has entered the room, and watches his actions, and when the concierge and a policeman come in a moment later she refuses to give him in charge; in fact, she shields him by saying that it is all a mistake. Charles confesses to his mother and she forgives him. Meantime, Anna wonders why Charles has not been home that night, and, thinking that her father is the cause, she goes to him and asks forgiveness for her husband. Her father refuses and shows the bill signed by Charles' mother. In a flash Anna has seized the bill and thrown it into the fire. Furious at the thought of his hopes having been dashed to the ground, Anna's father seizes her and throws her violently to the ground, and at that moment he has a seizure and falls dead beside her. Charles and his mother appear on the scene, and after explanations have been given Anna is accepted by Charles' mother, and the party leave the house together.

NORDISK FILMS CO.,

18, Cecil Court, Charing Cross Road, W.C.

Works: COPENHAGEN, FREE-PORT.

And at BERLIN, PARIS, NEW YORK, GENOA, VIENNA.

Telephone: CITY 172. Telegrams "NORFILCOM, LONDON."

(Translation from English the original programme for the Nordisk Film production "Temtations of a great City" 1911)

This stirring dramatic subject is one of the finest that has ever been issued,the interest being sustained from start to finish.

Released April 8th,1911 Length 2640 ft.

Charles,the son of a rich widow,gets into debt,and the creditors apply to his mother for payment of their accounts.One of them,a restaurant proprietor,who is also a moneylender of the most grasping type,is so surprised at getting paid,that he allows Charles to run up another bill A few days later Charles and a party of friends go to a music-hall,and there the reckless young man entertains lavishly a comedienne named Stella.The result is that at the end of the evening he has spent the proceeds of a banknote which he has previously borrowed from his mother's servant;and Stella,seeing the empty condition of his purse,has of course,no further use for him.The restaurateur,safe in the knowledge that Charles' mother has paid his previous bill,offers to accomodate Charles with a loan,and the next day the business is completed.At the money-lenders office Charles meets the man's daughter,Anna,and is so struck with her that he telephones to her on the following day,and invites her to his mother's house.There they have a tete -a-tete supper in a room,of which the door has been locked .Whilst they are enjoying themselves Charles's mother knocks at the door,and before Charles opens the door he hides Anna in the adjoining room.The mother,however,is suspicious when she enters,and,throwing aside the curtain,she discovers Anna. The latter is ordered from the house,and as the result of an angry scene,Charles goes with her.Happily married,Anna and Charles invite some friends to a party at their villa,and amongst them is Stella,who is so jealous of Anna that she goes to the latter's father and discloses the whereabouts of the runaway couple.The moneylender calls to see them,and demands payment,or,alternatively,a bill endorsed by Charles' mother.Charles,in a moment of weakness,forges his mother's name to the bill,and when it becomes due,having no means wherewith to pay, implores his mother to assist him,but she refuses.In despair,Charles breaks into his mother's flat at night,but the consierge hears him, and calls the police.Charles opens a drawer in his mother's room,and abstracts her cheque-book,but at that moment his courage fails and he replaces the book.Unknown to him,his mother has entered the room,and

watches his actions and when the consiegge and a policeman come in a moment later she refuses to give him in charge;in fact she shields him by saying that it is all a mistake.Charles confesses to his mother and she forgives him.Meantime,Anna wonders why Charles has not been home that night,and,thinking that her father is the cause,she goes to him and asks forgiveness for her husband.Her father refuses and shows the bill signes by Charles' mother.In a flash Anna has seized the bill and thrown it into the fire.Furious at the thought of his hopes having been dashed to the ground,Anna's father seizes her and throws her violently to the ground,and at that moment he has a seizure and falls dead beside her.Charles and his mother appear on the scene,and after explanations have been given Anna is accepted by Charles's mother,and the party leave the house together.

(VED FRENGSLETS PORT)

LES TENTATIONS de

LES TENTATIONS DE LA GRANDE VILLE.

Madame Rambaud, riche veuve du Général Rambaud, n'a qu'un seul fils, qu'elle aime beaucoup, mais vis à vis duquel elle est d'une grande faiblesse.

La mère lui donne beaucoup d'argent, mais néanmoins il s'est endetté considérablement. Les créanciers commencent d'être impatients, et ils s'adressent directement à Madame Rambaud pour obtenir leurs dûs. Un jour le garçon du restaurant, où se font souvent ses bachanales le jeune homme, présente à Madame une addition assez grande et malgré le montant élévé elle la règle sans rien dire.

Monsieur Duval est agréablement surpris, et il comprend, que Monsieur Rambaud est bon payeur, et il résoud d'en vouloir tirer profit. C'est à dire, qu'officiellement Monsieur Durand est garçon de café, mais en secret il est homme de finance, dont le métier est d'assister les jeunes hommes de mal en pire, naturellement contre une compensation spéciale.

Le même soir Émile Rambaud veut aller trouver ses amis comme d'habitude. La mère le supplie de rester à la maison, mais il refuse, disant qu'il est maintenant assez âgé pour disposer luimême de ses soirs.

Peu après Émile se trouve à l'avant scène d'un music-hall où il applaudit vivement son amie "Stella". Comme d'habitude le banquet est continué dans un des cabinets particuliers du music-hall, mais est de mauvaise humeur. Il n'a pas d'argent. Même son amie Stella se retire de lui, en voyant le pauvre contenu de son portefeuille.

Monsieur Duval comprend que maintenant c'est le moment favorable pour prendre le jeune homme entre ses mains. Obséquieusement il lui révèle son occupation privée et lui offre son assistance. Émile est ravi, il recoit l'adresse de M. Duval et promet se trouver le lendemain.

Le lendemain Émile se trouve à la demeure de M. Duval, et il est très étonné de voir, que cet usurier détestable a une fille extrêmement jolie et charmante. La jeune fille pour sa part est aussi impressionnée par ce jeune homme si élégant et si beau, qui lui présente des hommages réspectueux.

Les affaires terminées Louis s'en va, mais il retourne après peu pour prendre ses gants oubliés. Cette fois la jeune fille, Marguerite, est seule, et il l'embrasse violemment. Puis il se retire et confuse et saisie la jeune fille le suit des yeux.

Quelques jours après est seul à la maison, il s'ennuie et l'idée lui vient de téléphoner à Marguerite et de la prier de lui faire une visite. Il n'est pas difficile de persuader la jeune fille, et sous peu elle se présente. À l'aide d'un domestique un souper improvisé est arrangé, et le soir se passe d'une manière très agréable. Cependant ce tête à tête charmant est interrompu par Madame qui revient inattendue. Vivement Marguerite se cache dans le cabinet, mais Madame la découvre et commande qu'elle quitte immédiatement la maison. Mais pour la première fois sev sent indépendant ayany reçu récemment tant d'argent de M. Duval, et il déclare qu'il quittera aussi la maison, si la jeune fille est mise à la porte, et la tête haute il s'en va avec la jeune fille tremblante. Alors une période de félicité commence pour le jeune couple. Ils s'emménagent dans une jolie villa élégante, et on y mène tout le temps une joyeuse vie. Les amis d'Émile sont souvent invités, et le temps se passe d'une manière extrêmement agréable. Mais un beau jour ils reçoivent une lettre de M.Duval, indiquant que le montant reçu est échu. Les jeunes gens ,'y ont pas pensé. Peu après M.Duval se présente pour réclamer tout son argent ou une traite acceptée par Madame Rambaud. Le jeune homme est désespéré. Il ne peut pas aller chez sa mère, mais il prend quelques vieilles lettres, étudie soigneusement la signature, et sous peu voilà la traite signée par Madame Rambaud.

Maintenant M. Duval est satisfait. Le jeune homme est entre ses mains, et soigneusement il enferme dans l'armoire le document précieux. Après un mois l'échéance arrive, et naturellement Émile n'a pas d'argent. Le coeur gros il va chercher sa mère, mais en apprenant à quelle importance s'élèvent les dettes, elle refuse absolument toute assistance. Pendant la nuit va encore une fois à la maison de sa mère. Le concierge voit qu'une personne monte l'escalier et vite il va chercher un agent de police. Pendant ce temps là Émile est entré dans la chambre de sa mère. Il ouvre un tiroir du bureau et sort les effets de sa mère. Mais après tout il ne peut rien s'approprier, et comme il s'était brulé il rejette le portefeuille dans le tiroir. Il n'a pas observé que la mère a été temoin de toute cette scène. En ce moment la porte s'ouvre, et le concierge entre, accompagné d'un agent de police pour saisir le prétendu voleur. Mais Madame Rambaud les renvoie, et ils se retirent abattus, demandant mille pardons. Alors la mère et le fils en viennent à une explication et encore une fois l'amour maternel l'emporte et Madame Rembaud promet de vouloir tout pardonner et tout oblier.

Pendant ce temps la pauvre Marguerite passe la nuit troublée et sans sommeil, et aussitôt qu'il fait jour elle se dépêche auprès de son père, en lui demandant pardon. Mais ce noble Monsieur a un coeur de pierre. D'un air triomphant il lui montre la traite. "Voilà ton ami dans la nasse", dit-il malicieusement. Mais promptement résolue elle arrache la traite de ses mains, et avant qu'il puisse l'empêcher elle jette au feu le papier criminel. Mais cela est un coup terrible pour l'usurier tout près de son but. Furieusement il jette Marguerite contre le poêle, et puis il tombe mort frappé d'une apoplexie du coeur. En ce moment arrivent Madame Rambaud et pour règler l affaire d'argent. Profondément alarmé Émile court à Marguerite. Dieu merci, elle vit et avec reconnaissance il la presse sur son coeur, et alors la mère comprend également ce que signifie cette jeune fille pour son cher fils.

- - - - o o 0 0 o o - - - -

NORDISK FILMS-COMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. VIENNA. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

LONDON W. C.
18 Cecil Court. Charing Cross Road.
Tel. Ad.: „Norfilcom".

NEW YORK, CITY.
7, E. 14th Str.
Tel. Ad.: „Northfilm".
Telephone: 3745 Stuyvesant.

Booth. „Hafnia" Kbhvn.

VED FÆNGSLETS PORT.

Les Tentations de les Tentations de la grande ville.

Madame Rambaud, riche veuve du Général Rambaud, n's qu'un seul fils, qu'elle aime beaucoup, mais vis àvis duquel elle est d'une grande faiblesse.

La mère lui donne beaucoup d'argent, mais néanmoins il s'est endetté considérablement . Les créanciers commencent d'être impatients, et ils s'adressent directement à Madame Rambaud pour obtenir leurs dûs. Un jour le garcon du restaurant. Où se font souvent ses bachanales le jeune homme, présente à Madame unde addition assez grande et malgré le montant élévé elle la règle sans rien dire.

Monsieur Duval est agréablement surpris, et il comprend, que Monsieur Rambaud est bon payeur, et il résoud d'en vouloir tirer profit. C'est à dire, qu'officiellement Monsieur Durand est garcon de café, mais en secret il est homme de finance, dont le métier est d'assister les jeunes hommes de mal en pire, naturellement contre une compensation spéciale.

Le même soir Émile Rambaud veut aller trouver ses amis comme d'habitude. La mèrele supplie de rester à la maison, mais il refuse, disant qu'il est maintenant assez âgé pour disposer luimême de ses soirs.

Peu après Émile se trouve à l'avant scène d'un music-hall où il applaudit vivement som amie "Stella". Comme d'habitude le banquet est continué dans un des cabinets particuliers du music-hall, mais est de mauvaise humeur. Il n'a pas d'argent. Même son amie Stella se retire de lui, en voyant le pauvre contenu de son portefeuille.

Monsieur Duval comprend que maintenant c'est le moment favorable pour prendre le jeune homme entre ses mains. Obséquieusement il lui révèle son occupation privée et lui offre son assistance.
Émile est ravi, il recoit l'adresse de M. Duval et promet se trouver le lendemain.

Le lendemain Émile se trouve à la demeure de M. Duval, et il est très etonné de voir, que cet usurier détestable a une fille extrêmement jolie et charmante. La jeune fille pour sa part est aussi impressionée par ce jeune homme si élégant et si beau, qui lui présente des hommages réspectueux.

Les affaires terminées Louis s'en va, mail il retourne aprèspeu pour prendre ses gants oubliés. Cette fois la jeune fille, Marguerite, est seule, et il l'embrasse violemment. Puis il se retire et confuse et saisie la jeune fille le suit des yeux.

Quelques jours après est seul à la maison. Il s'ennuie et l'idée lui vient de téléphoner à Marguerite et de la prier de lui faire une visite. Il n'est pas difficile de persuader la jeune fille, et sous peu elle se présente. À l'aide d'un domestique un souper improvisé est arrangé et le soir se passe d'une manière très agréable. Cependant ce tête à tête charmant est interrompu par Madame qui revient inattendue. Vivement Marguerite se cache dans le cabinet, mais Madame la découvre et commande qu'elle quitte immédiatement la maison. Mais pour pa première fois sevsent indépendant ayany recu récemment tant d'argent de M. Duval, et il déclare qu'il quittera aussi la maison, si la jeune fille est mise à la porte, et la tête haute ils'en va avec la jeune fille tremblante. Alors une période de félicité commence pour le jeune couple. Ils s'emménagent dans une jolie villa élégante, et on y mène tout le temps une joyeuse vie. Les amis d'Émilesont souvent invités, et le temps se passe d'une manière extrêmement agréable. Mais un beau jour ils recoivent une lettre de M. Duval, indiquant que le

montant reçu est echu. Les jeunes gens, y ont pas pensé . Peu après M. Duval se présente pour réclamer tout son argent ou une traite acceptée par Madame Rambaud. Le jeune homme est désespéré. Il ne peut pas aller chez sa mère, mais il prend quelques vieilles lettres, étudie soigneusement la signature, et sous peu voilà la traite signée par Madame Rambaud.

Maintenant M. Duval est satisfait. Le jeune homme est entre ses mains, et soigneusement il enferme dans l'armoire le document précieux. Après un mois l'échéance arrive, et naturellement Émile n'a pas d'argent. Le coeur gros il va chercher sa mère, mais en apprenant à quelle importance s'élèvent les dettes, elle refuse absolument toute assistance. Pendant la nuit va encore une fois à la maison de sa mère. Le concierge voit qu'une personne monte l'escalier et vite il va chercher un argent de police. Pendant ce temps là Émile est entré dans la chambre de sa mère. Il ouvre un tiroir du bureau et sort les effets de sa mère. Mais après tout il ne peut rien s'approprier, et comme il s'était brulé il rejette le portefeuille dans le tiroir. Il n'a pas observé que la mère a été temoin de toute cette scène. En ce moment la porte s'ouvre, et le concierge entre, accompagné d'un agent de police pour saisir le prétendu voleur. Mais Madame Rambaud les renvoie, et ils se retirent abattus, demandant mille pardons. Alors la mère et le fils en viennent à une explication et encore une fois l'amour maternel l'emporte et Madame Rambaud promet de vouloir tout pardonner et tout oblier.

Pendant ce temps la pauvre Marguerite passe la nuit troublée et sans sommeil, et aussitôt qu'il fait jour elle se dépêche auprès de son père, en lui demandant pardon. Mais ce noble Monsieur a un coeur de pierre. D'un air triomphant il lui montre la traite. "Voilà ton ami dans la nasse", dit-il malicieusement. Mais promptement résolue elle arrache la traite de ses mains, et avant qu'il puisse l'empêcher elle jette au feu le papier criminel. Mais cela est un coup terrible pour l'usurier tout près de son but. Furieusement il jette Marguerite contre le poêle, et puis il

tombe mort frappé d'une apoplexie du coeur. En ce moment arrivent Madame Rambaud et pour règler l'affaire d'argent. Profondément alarmé Émile court à Marguerite . Dieu merci, elle vitiet avec reccn-naissance il la presse sur son coeur, et alors la mère comprend également ce que signifie cette jeune fille pour son cher fils.

- - - - - - 0 - - - - - -

NORDISK FILMS-COMPAGNI

COPENHAGEN

BERLIN. VIENNA. LONDON. GENOVA.
NEW YORK. MOSCOU.

LONDON W. C.
18 Cecil Court. Charing Cross Road.
Tel. Ad.: „Norfilcom".

NEW YORK, CITY.
7, E. 14th Str.
Tel. Ad.: „Northfilm".
Telephone: 3745 Stuyvesant.

Bogtr. „Hafnia" Kbhvn.